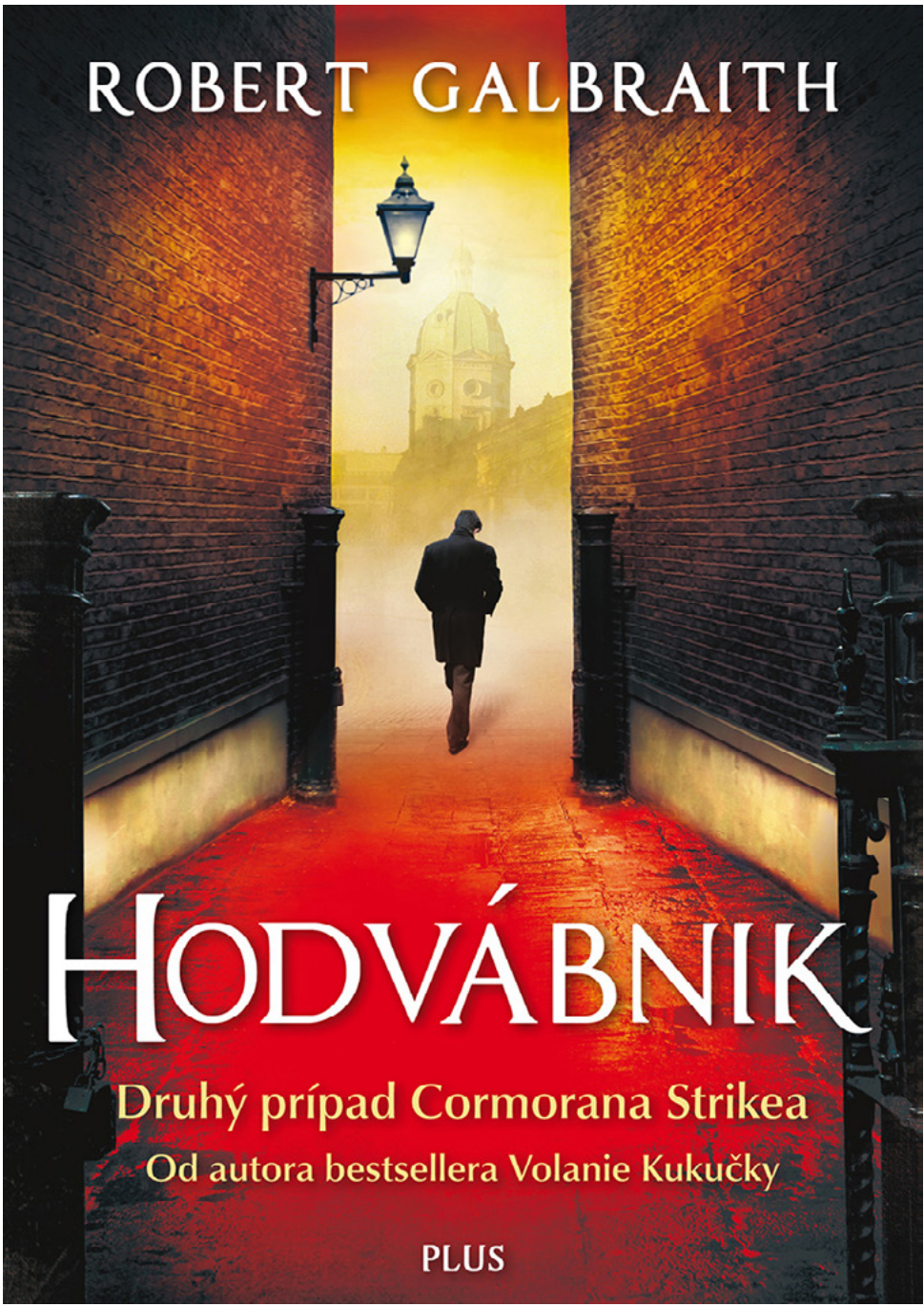

ROBERT GALBRAITH

HODVÁBNÍK

Druhý prípad Cormorana Strikea

Od autora bestsellera Volanie Kukučky

PLUS

Hodvábnik

Aj v tlačenej verzii

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Robert Galbraith

Hodvábnik – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv

ROBERT GALBRAITH

HODVÁBNÍK

Preložila Diana Ghaniová

PLUS

*Venujem Jenkinsovi,
bez ktorého...
Ved' on vie.*

... na scéne krv a pomsta, dej je smrť,
a pero krvavý meč, básnik desu
je tragéd s koturnami na nohách,
na čele zápaliek plam miesto vavrínu.

Thomas Dekker:
Vznešený španielsky vojak

1

OTÁZKA: Čím sa živíš?

ODPOVEĎ: Zlým spánkom.

Thomas Dekker: *Vznešený španielsky vojak*

„Dúfam, že zomrel niekto fakt slávny, Strike,“ ozval sa chrapľavý hlas v telefóne.

Mohutný neoholený chlap kráčajúci tmou s mobilom pritísnutým na ucho sa uškrnul. O chvíľu malo svitať.

„Ste blízko.“

„Je šesť hodín ráno, doriti!“

„Pol siedmej, ale ak chcete to, čo som získal, musíte si po to prísť,“ povedal Cormoran Strike. „Som neďaleko. Kúsok odtiaľto...“

„Ako viete, kde bývam?“ vyštekol hlas.

„Sám ste mi to povedali.“ Strike potlačil zívnutie. „Predávate byt.“

„Ach,“ upokojil sa muž na druhom konci. „Máte dobrú pamäť.“

„Kúsok odtiaľto je nonstop otvorená kav...“

„Serte na to. Zastavte sa neskôr v kancelárii...“

„Ráno mám stretnutie s ďalším klientom, Culpepper. Platí mi viac ako vy a celú noc som nespal. Ak to chcete použiť, potrebujete to hneď.“

Muž zastonal a Strike začul šuchot prikrývky.

„Dúfam, že máte horúce novinky.“

„Smithfield Café na Long Lane,“ odvetil Strike a zložil.

Pri chôdzi dolu kopcom mal neistejší krok ako zvyčajne. Smeroval k trhu Smithfield Market, ktorý v tej zime a tme vyzeral ako obrovský mo-

nolit – hranatý viktoriánsky chrám zasvätený mäsu, kde sa každý deň od štvrtej ráno už niekoľko storočí vykladalo, krájalo, balilo a predávalo mäsiarom a reštauráciám po celom Londýne. Strike začul v prítomí krik, hlasné príkazy, vrčanie a pípanie cúvajúcich dodávok, ktoré vykladali zabité zvieratá. Vyšiel na Long Lane a zamiešal sa medzi ostatných zababušených chlapov, ktorí si plnili pondelňajšie povinnosti.

Skupinka rozvážačov vo fosforeskujúcich bundách a v rukaviciach s hrnčekmi s čajom postávala pod sochou kamenného gryfa, ktorá držala stráž na rohu budovy. V tme na druhej strane cesty žiarila ako nekrytý kozub dvadsaťštyri hodín denne otvorená kaviareň Smithfield Café – priestor veľký asi ako komora, z ktorého sálalo teplo a pach mastného jedla.

Kaviareň nemala toalety – iba dohodu s neďalekou stávkovou kanceláriou. Ladbroskers však mali otvoriť až o tri hodiny, a tak si Strike spravil menšiu odbočku do uličky a v tmavom priechode ulavil mechúru plnému slabej kávy, čo vypil v noci pri práci. Vyčerpaný a hladný, no s radosťou človeka, ktorý prekročil vlastné fyzické hranice, konečne vošiel do kaviarne, kde ho privítala silná vôňa praženice so slaninou.

Od stola práve vstali dvaja muži v hrubých mikinách a nepremokavých bundách. Strike sa natlačil do malého priestoru a so spokojným povzdychom si sadol na stoličku z ocele a tvrdého dreva. Sotva stihol otvoriť ústa, taliansky majiteľ mu priniesol veľký biely hrnček s čajom a trojuholníky bieleho chleba s maslom. O päť minút mal pred sebou na veľkom oválnom tanieri aj anglické raňajky.

Strike zapadal medzi ostatných mocných mužov, čo s hrmotom vchádzali a vychádzali z kaviarne. Bol veľký, tmavý, s boxerským nosom a hustými krátkymi kučeravými vlasmi, ktoré mu mierne ustupovali z vysokého klenutého čela nad namrzeným obočím. Tvár mu špatilo strnisko a tmavé oči zvýrazňovali kruhy pripomínajúce modriny. Jedol s neprítomným pohľadom upretým na protihľú budovu trhoviska. Z miznúcej tmy sa vynáral najbližší oblúkovitý vchod s číslom dva, sponad ktorého naňho civela prastará prísna bradatá tvár z kameňa. Jestvoval vari kedysi boh zdochlín?

Dominic Culpepper prišiel vo chvíli, keď sa pustil do klobásky. Chudý

novinár s výrazom miništranta bol skoro taký vysoký ako Strike. Keby nemal zvláštne asymetrické črty, akoby mu niekto skrútil tvárou v protismere hodinových ručičiek, oplýval by priam dievčenskou krásou.

„Dúfam, že pre mňa máte niečo dobré,“ vyhrkol, len čo si sadol. Stiahol si rukavice a podozrievavo sa poobzeral po kaviarni.

„Nedáte si niečo?“ opýtal sa Strike s plnými ústami jedla.

„Nie,“ odvetil Culpepper.

„Radšej si počkáte na croissant?“ uškrnul sa Strike.

„Choďte doriti, Strike.“

Bolo až smiešne ľahké doberať si bývalého žiaka súkromnej školy, ktorý si vzdorovito objednal čaj. Strikea pobavilo, že ľahostajného čašníka oslovil „kamoš“.

„No?“ ozval sa netrpezlivo Culpepper a zovrel horúci hrnček v bledých rukách.

Strike siahol do vrečka kabáta, vytiahol obálku a posunul ju k druhému mužovi.

Culpepper ju otvoril a začal čítať.

„Doriti,“ zanaďoval ticho po chvíli, horúčkovo listujúc v papieroch. Niektoré boli popísané Strikeovým rukopisom. „Kde ste to vzali?“

Strike mal znova plné ústa klobásky, a tak len štuchol do jedného z dokumentov, na ktorom bola naškriabaná adresa istej kancelárie.

„Od jeho osobnej asistentky,“ povedal, keď konečne prehltol. „Spáva s ňou, rovnako ako s tými dvoma, o ktorých viete vy. Práve si uvedomila, že z nej nebude ďalšia lady Parkerová.“

„Ako ste to zistili, dopekla?“ Culpepper civel na Strikea ponad papiere, ktoré vzrušene zvieral v roztrasených rukách.

„Detektívnou prácou,“ zahundral Strike, prežúvajúc klobásku. „Nerobili ste ju aj vy, skôr ako ste si začali najímať ľudí ako ja? Tá žena sa ešte chce zamestnať, Culpepper, takže si neželá objaviť sa vo vašom príbehu. Je to jasné?“

Culpepper odfrkol.

„Na to mala myslieť, skôr ako ukradla...“

Strike šikovne vykrútil papiere novinárovi z prstov.

„Neukradla ich. Chcel, aby mu dnes popoludní všetko vytlačila. Urobila iba jednu zlú vec – ukázala ich mne. Ak však chcete rozmazávať jej súkromie na stránkach novín, Culpepper, radšej si ich vezmem späť.“

„Strčte sa.“ Culpepper sa načiahol po dôkazy o obrovských daňových únikoch v Strikeovej chlpatej ruke. „Dobre, vynecháme ju z toho, ale jemu určite dôjde, kde sme to vzali. Nie je úplný idiot.“

„A čo urobí? Dá ju na súd, kde prezradí aj všetky ostatné pochybné kšefty, ktorých bola svedkom za posledných päť rokov?“

„Dobre, dobre,“ vzdychol si po chvíľke úvah Culpepper. „Dajte to sem. Vynechám ju z toho, ale musím sa s ňou pozhovárať, chápete? Potrebujem si overiť, že neklame.“

„Tie dokumenty neklamú. Nemusíte sa s ňou stretnúť,“ odsekol Strike.

Roztrasená, zaľúbená, príšerne sklamaná žena, od ktorej práve odišiel, by s Culpepperom nebola v bezpečí. V neovládateľnej túžbe pomstiť sa mužovi, ktorý jej slúbil manželstvo a deti, by napáchala trvalé škody na sebe a vlastnej budúcnosti. Strikeovi netrvalo dlho, kým si získal jej dôveru. Mala už skoro štyridsaťdva, myslela si, že lordovi Parkerovi porodí deti, a teraz ju ovládla akási krvilačnosť.

Strike s ňou strávil niekoľko hodín. Počúval príbeh jej zaslepanej lásky, díval sa, ako s plačom chodí po obývačke a kýva sa na pohovke s tvárou v dlaniach. Napokon súhlasila, že ho zradí, a zároveň pochová všetky svoje nádeje.

„Vynecháte ju z toho.“ Strike stískal papiere v pästi, ktorá bola takmer dva razy taká veľká ako Culpepperova. „Jasné? Aj bez nej je to poriadna bomba.“

Culpepper na okamih zaváhal a vystrúhal grimasu, no napokon sa vzdal.

„Okej, okej. Dajte to sem.“

Novinár si vopchal dokumenty do vnútorného vrecka a hltavo sa napil čaju. Jeho chvíľková namrzenosť na Strikea sa očividne vyparila pri úžasnej predstave, ako zničí povest' britskému aristokratovi.

„Lord Parker z Pennywellu,“ zahundral si veselo popod nos, „si fakt v riti, kamoško.“

„Dúfam, že toto zaplatí váš vydavateľ,“ ozval sa Strike, keď sa pred nimi zjavil účet.

„Hej, hej...“

Culpepper hodil na stôl desaťlibrovú bankovku a obaja muži vyšli z kaviarne. Strike si zapálil, len čo sa za nimi zatvorili dvere.

„Ako ste ju prinútili prehovoriť?“ opýtal sa Culpepper, keď spolu vykročili po studenej ulici popri motocykloch a dodávkach.

„Počúval som ju,“ odvetil Strike.

Culpepper naňho úkosom pozrel.

„Ostatní moji súkromní detektívi väčšinou hekujú ľuďom esemesky.“

„To je protiprávne.“ Strike vyfúkol dym do ustupujúcej tmy.

„Tak ako...?“

„Vy si chránite vaše zdroje, ja zasa moje.“

Mlčky prešli necelých päťdesiat metrov. Strike čoraz viac kríval.

„Bude to obrovský škandál. Obrovský,“ tešil sa Culpepper. „Ten starý pokrytecký svinár bľaboce o chamtivosti korporácií, a pritom má na Kajmaních ostrovoch uliatych dvadsať miliónov...“

„Som rád, že ste spokojný,“ poznamenal Strike. „Faktúru vám pošlem mailom.“

Culpepper naňho vrhol ďalší pohľad.

„Čítali ste minulý týždeň v novinách o synovi Toma Jonesa?“

„Toma Jonesa?“

„Toho waleského speváka,“ vysvetlil Culpepper.

„Aha,“ zahundral bez záujmu Strike. „Poznám jedného Toma Jonesa z armády.“

„Čítali ste ten článok?“

„Nie.“

„Poskytol pekne dlhý rozhovor. Tvrdí, že s otcom sa nikdy nestretol. Vraj sa mu nikdy nezval. Stavím sa, že dostal viac, ako bude na vašej faktúre.“

„Ešte som vám ju neposlal,“ prehodil Strike.

„Chcem len povedať, že za jeden malý rozhovor by ste si mohli zopár nocí oddýchnuť od vypočúvania sekretárok.“

„Ak nechcete, aby som s vami prerušil spoluprácu, Culpepper, radšej mi to už prestaňte navrhovať,“ zdôraznil Strike.

„Viete, mohol by som o vás napísať aj tak,“ pokračoval Culpepper. „Odcudzený syn rockovej hviezdy, vojnový hrdina, ktorý nikdy nepoznal otca, pracuje ako súkromný...“

„Počul som, že aj navádzanie druhých na hekovanie mobilov je trestné.“

Na konci Long Lane spomalili a pozreli na seba. Culpepper sa nepokojne zasmial.

„Počkám teda na vašu faktúru.“

„Fajn.“

Vydali sa každý svojou cestou. Strike zamieril k stanici metra.

„Strike!“ ozval sa za ním z tmy Culpepperov hlas. „Pretiahli ste ju?“

„Už sa teším, čo si o tom prečítam, Culpepper,“ zakričal unavene Strike, ani sa neobrátil. Krivkajúc vošiel do tmavej stanice metra a stratil sa novinárovi z dohľadu.

2

Ako dlho budeme bojovať? Nemôžem zostať
a ani nezostanem! Mám iné veci na práci.

Francis Beaumont a Philip Massinger:
Malý francúzsky právnik

Metro sa už zapľňalo. Ľudia vyzerali ako vždy v pondelok: mali ochabnuté, bledé tváre a strnulý, rezignovaný výraz. Strike si sadol oproti mladej svetlovláske s opuchnutými očami, ktorej podchvíľou padala hlava. Zakaždým sa však strhla zo spánku a horúčkovo pozrela na rozmazané názvy staníc, či náhodou nepremeškala tú svoju.

Metro s rachotom a buchotom uháňalo k mizernému dvaapolizbovému bytu pod zle izolovanou strechou, ktorý Strike nazýval domovom. V hĺbke vlastnej vyčerpanosti, obklopený bezvýraznými tvármi spolucestujúcich, začal uvažovať nad náhodami, ktoré sa skrývali za existenciou každého z nich. Prísne vzaté je každé narodenie iba náhoda. Stovky miliónov spermií plávajú tmou a šanca, že sa človek stane práve sám sebou, je mizivá. Ktovie, koľkých z plného metra rodičia plánovali, uvažoval unavene. A koľkí sa narodili nechcene, presne ako on.

Na základnej škole s ním do triedy chodilo dievčatko, ktoré malo na tvári „oheň“ – *naevus flammeus*. Strike s ňou od začiatku potajme cítil určitú spriaznenosť. Obaja si so sebou od narodenia niesli čosi nezvyčajné a nezmazateľné, za čo vôbec nemohli. Oni to síce nevideli, ale všetci ostatní áno, a boli natoľko nevychovaní, že na to neustále upozorňovali. Ako päťročný si myslel, že občasný záujem cudzích ľudí súvisí s jeho jedinečnosťou. Napokon si uvedomil, že v ňom v skutočnosti vidia iba zygotu

slávneho speváka, neželaný dôkaz nevery. Strike sa s biologickým otcom stretol iba dva razy. Jonny Rokeby uznal otcovstvo až po teste DNA.

Dominic Culpepper bol stelesnením bulvárneho záujmu a predsudkov, s ktorými sa Strike v poslednom čase stretával už iba zriedka, keď si niekto náhodou spojil mrzuto pôsobiaceho bývalého vojaka so starúcou rockovou hviezdou. Každý hneď myslel na trustové fondy, tučné šeky, súkromné lety, VIP salóny a bezmedznú multimilionársku štedrosť. Ohromení Strikeovým skromným životným štýlom a vyčerpávajúcim pracovným časom si kládli otázku: Čo také Strike urobil, že sa otcovi takto odcudzil? Predstiera biedu, aby z Rokebyho vytiahol viac peňazí? Čo spravil s miliónmi, ktoré z prachatého milenca naisto vyžmýkala Strikeova matka?

V takej chvíli si Strike nostalgicky zaspomínal na kariéru v anonymnej armáde, kde nikomu nezáleží na tom, kto sú vaši rodičia a odkiaľ pochádzate. Dôležité sú iba schopnosti. Najosobnejšia otázka, akej musel čeliť, keď sa predstavoval v Špeciálnom vyšetrovacom útvere, bola žiadosť, aby zopakoval čudné meno, ktorým ho zaťažila jeho výstredne nekonvenčná matka.

Keď sa vynoril zo stanice metra, po Charing Cross Road už prúdila hustá premávka. Konečne svitalo – sivé novembrové svetlo neochotne rozháňalo váhavé tieň. Vyšťavený a ubolený zabočil na Denmark Street. Tešil sa na krátky spánok, čo sa mu azda podarí vsunúť pred stretnutie s ďalším klientom, ktorý mal prísť o pol desiatej. Zakýval dievčine z obchodu s gitarami, s ktorou často trávil fajčiarske prestávky, vošiel do čiernych dverí pri 12 Bar Café a začal sa štvrať po točitom kovovom schodisku okolo pokazeného výťahu, čo vyzeral ako vtáčia klieť. Prešiel popri dverách grafického dizajnéra na prvom poschodí a popri vlastnej kancelárii s vygravírovaným menom na druhom. Zastal na najmenšom odpočívadle na treťom, kde mal teraz domov.

Predchádzajúci obyvateľ, manažér baru na prízemí, sa presťahoval do honosnejších priestorov. Strike, ktorý niekoľko mesiacov prespával v kancelárii, využil príležitosť prenajať si prázdny byt, vďačný za jednoduché

riešenie svojho bezdomovectva. Priestor pod odkvapom bol podľa akýchkoľvek meradiel primalý, obzvlášť pre muža s výškou meter deväťdesiat. V sprche sa ledva obrátil, kuchyňa a obývačka boli nešikovne spojené a takmer celú spálňu zaberala manželská posteľ. Časť Strikeovho majetku zostala ležať v škatuliach na odpočívadle, hoci mu majiteľ bytu výslovne prikázal, že ich má odstrániť.

Z malých okien mal výhľad na strechy okolitých budov a Denmark Street. Neprestajné dunenie basy z baru na prízemí k nemu doliehalo iba tlmene a často ho prehlušil vlastnou hudbou.

Strikeovu vrozenú poriadkumilovnosť bolo vidieť všade: posteľ bola utlaná, riad umytý, všetko na svojom mieste. Potreboval sa oholiť a osprchovať, no na to si nájde čas aj neskôr. Zavesil kabát na vešiak, nastavil si budík na deväť dvadsať a oblečený sa vystrel na posteľ.

Zaspal o pár sekúnd a o pár ďalších – aspoň taký mal pocit – bol znova hore. Nieкто mu klopal na dvere.

„Prepáč, Cormoran, veľmi ma to mrzí...“

Keď otvoril, jeho sekretárka, vysoká mladá žena s dlhými medovými vlasmi, sa tvárila ospravedlňujúco. Pri pohľade naňho sa očividne zhrozila.

„Čo sa ti stalo?“

„Spal som. Bol som hore celú noc – vlastne dve noci.“

„Prepáč,“ zopakovala Robin, „no je deväť štyridsať, je tu William Baker a...“

„Dofrasa,“ zamrmľal Strike, „tuším som si zle nastavil budík... potrebujem päť mi...“

„To nie je všetko,“ prerušila ho Robin. „Prišla aj nejaká žena. Nemá s tebou dohodnuté stretnutie. Povedala som jej, že si na ňu dnes nenájdeš čas, ale odmieta odísť.“

Strike zazíval a pošúchal si oči.

„Päť minút. Sprav im čaj alebo čo.“

O šesť minút v čistej košeli vošiel na recepciu. Bolo z neho cítiť zubnú pastu a dezodorant, no oholiť sa nestihol. Robin sedela pri počítači.

„Lepšie neskoro ako nikdy,“ vyhlásil William Baker so strnulým úsmevom. „Ešte šťastie, že máte takú peknú sekretárku. Nebyť jej, asi by som sa začal nudiť a odišiel.“

Strike si všimol, že Robin očervenela od hnevu. Odvrátila sa a ostentatívne začala triediť poštu. Z Bakerových úst vyznelo slovo „sekretárka“ nechutne urážlivo. Riaditeľ firmy v elegantnom pásikavom obleku si Strikea najal, aby preveril dvoch členov predstavenstva.

„Dobré ráno, William,“ povedal Strike.

„Ospravedlnenia sa nedočkám?“ zamrmľal Baker a uprel oči na strop.

Strike si ho nevsímal. „Dobrý deň. Kto ste vy?“ prihovoricel sa krehkej žene v stredných rokoch v starom hnedom kabáte, sediacej na pohovke.

„Leonora Quineová,“ odvetila s prízvukom, ktorý Strikeovo vycvičené ucho zaradilo do juhozápadnej časti Anglicka.

„Mám pred sebou náročné predpoludnie, Strike.“ Baker bez pozvania vošiel do detektívovej kancelárie, no Strike ho nenasledoval. Riaditeľ sa prestal tváriť úlisne.

„Pochybujem, že v armáde vám trpeli neschopnosť zorganizovať si čas, pán Strike. Podťe, prosím vás.“

Strike sa tváril, akoby ho nepočul.

„Čo presne odo mňa potrebujete, pani Quineová?“ opýtal sa ošumelo pôsobiacej ženy na pohovke.

„Ide o môjho manžela...“

„Pán Strike, zhruba o hodinu mám ďalšie stretnutie!“ William Baker prehovoril o čosi hlasnejšie.

„Vaša sekretárka vravela, že s vami nemám dohodnuté stretnutie, ale ja som povedala, že počkám.“

„Strike!“ vyštekol William Barker, akoby privolával psa k nohe.

„Robin,“ zavrčal vyčerpaný Strike, ktorý napokon stratil trpezlivosť, „vystav pánovi Bakerovi účet a daj mu spis. Sú v ňom aktuálne informácie.“

„Čože?“ Zaskočený William Baker sa vrátil na recepciu.

„Chce sa vás zbaviť,“ vyhlásila spokojne Leonora Quineová.

„Ešte ste nedokončili úlohu,“ povedal Baker Strikeovi. „Vraveli ste, že je toho viac...“

„Dokončí ju niekto iný. Niekto, komu neprekáža, keď je klient kretén.“

Atmosféra v miestnosti zhustla. Robin s kamennou tvárou vytiahla z registračky spis a podala ho Strikeovi.

„Ako sa *opovažujete*...“

„V spise nájdete veľa vecí, ktoré obstoja na súde,“ vyhlásil Strike a podal ho riaditeľovi. „Stoja za vynaložené peniaze.“

„Nedokončili ste...“

„Skončil s vami,“ skočila mu do reči Leonora Quineová.

„Zavri už konečne zobák, ty sprostá...“ začal William Barker, no vtom o krok ustúpil. Strike totiž spravil malý krok vpred. Všetci mlčali. Bývalý vojak zrazu akoby zaberal dva razy toľko miesta ako pred niekoľkými sekundami.

„Urobte si pohodlie v mojej kancelárii, pani Quineová,“ povedal ticho. Poslúchla.

„Myslíte, že si vás môže dovoliť?“ posmieval sa cúvajúci William Baker, teraz už s rukou na kľúčke.

„Na poplatkoch sa viem dohodnúť,“ odvetil Strike. „Teda ak sa mi pozdáva klient.“

Vošiel za Leonorou Quineovou do kancelárie a zabuchol za sebou dvere.

3

... osamote znášať všetko zlé...

Thomas Dekker: *Vznešený španielsky vojak*

„To je ale...“ poznamenala Leonora Quineová, keď sa usadila.

„Presne,“ súhlasil Strike a s námahou dosadol na stoličku za stolom.
„Je.“

Mala jasné svetlomodré oči a ružovú pleť takmer bez vrások, no predsa vyzerala zhruba na päťdesiat. Jemné ovisnuté prešedivené vlasy si odhrnula z tváre a prichytila dvoma plastovými hrebienkami. Žmúrila naňho spoza staromódnych okuliarov s priveľkým plastovým rámom. Jej kabát bol čistý, no nepochybne ho kúpila niekedy v osemdesiatych rokoch. Mal vypchávkový na pleciah a obrovské umeloohmotné gombíky.

„Takže ide o manžela, pani Quineová?“

„Áno,“ odvetila Leonora. „Je nezvestný.“

„Ako dlho je preč?“ Strike sa automaticky načiahol po zápisník.

„Desať dní,“ odpovedala.

„Boli ste na polícii?“

„Nechcem do toho zaťahovať políciu,“ odsekla netrpezlivo, akoby ju unavovalo ustavične to niekomu vysvetľovať. „Minule som im volala, a potom na mňa boli napálení, lebo Owen odišiel len k nejakej známej. Občas sa niekam zatúla. Je spisovateľ,“ dodala, akoby sa tým všetko vysvetľovalo.

„Už sa stalo, že zmizol?“

„Je prchký,“ povedala so zachmúrenou tvárou. „Zakaždým ho niečo vytočí, ale už prešlo desať dní. Viem, že je rozrušený, ale teraz ho potrebujem doma. Musím myslieť na Orlando, mám veľa roboty a ešte...“

„Orlando?“ zopakoval Strike. V unavenej mysli sa mu vynorilo mesto na Floride. Nemal čas cestovať do Ameriky a Leonora Quineová v starom kabáte nepôsobila dojmom, že si môže dovoliť kúpiť mu letenku.

„Naša dcéra Orlando,“ vysvetlila Leonora. „Treba sa o ňu starať. Kým som tu, stráži ju susedka.“

Ozvalo sa klopanie a Robin strčila do dverí zlatistú hlavu.

„Dáte si kávu, pán Strike? A vy, pani Quineová?“

Keď si u Robin objednali a ona sa vzdialila, Leonora pokračovala: „Nepotrvá vám to dlho. Asi viem, kde je, ibaže neviem zohnať adresu a nikto mi nedvíha telefón. Prešlo už desať dní,“ zopakovala, „a potrebujeme ho doma.“

Strikeovi sa za daných okolností zdalo dosť márnотratné najímať súkromného detektíva, najmä keď z jej výzoru vyžarovala chudoba.

„Ak ide iba o jednoduchú záležitosť, ako je telefonát,“ začal jemne, „nemáte priateľku alebo...?“

„Edna to nemá ako spraviť,“ vyhlásila. Jej nepriame priznanie, že má iba jednu jedínú priateľku, v ňom vyvolalo nezvyčajné dojatie (zrejme sa na ňom podpísalo vyčerpanie). „Owen im zakázal prezradiť mi, kde sa nachádza. Potrebujem, aby to spravil chlap,“ dodala jednoducho. „Treba ich prinútiť hovoriť.“

„Váš manžel sa volá Owen, je tak?“

„Áno,“ odvetila. „Owen Quine. Napísal *Hobartov hriech*.“

Ani meno, ani názov Strikeovi nič nehovorili.

„A vy si myslíte, že viete, kde je?“

„Áno. Bol na večierku s kopou vydavateľov a iných ľudí... Nechcel ma vziať so sebou, ale povedala som mu: ‚Už som zohnala opatrovateľku, takže idem.‘ Začula som, ako Christian Fisher vraví Owenovi o nejakom mieste... o dajakom spisovateľskom útočisku. Neskôr som sa Owena pýtala: ‚Čo za miesto ti spomínal?‘ a on vyhlásil: ‚Nepoviem. Má predsa slúžiť na to, aby človek unikol od manželky a detí.‘“

Tvárila sa pyšne ako matka, čo predstiera hrdosť na bezočivé dieťa. Takmer akoby Strikea vyzývala, aby sa jej vysmial do tváre spolu s manželom.

„Kto je Christian Fisher?“ Strike mal čo robiť, aby sa sústredil.

„Vydavateľ. Mladý. Je v kurze.“

„Skúšali ste Fisherovi zavolať a vypýtať si od neho adresu toho útočiska?“

„Hej, volala som mu každý deň celý týždeň. Jeho sekretárka zakaždým tvrdila, že mu odovzdá môj odkaz a on sa ozve, ale nestalo sa. Podľa mňa ho Owen požiadal, aby nikomu neprezradil, kde je. Vy však tú adresu z neho dostanete. Viem, že ste dobrý,“ dodala. „Na rozdiel od polície ste vyriešili prípad Luly Landry.“

Ešte pred ôsmimi mesiacmi mal Strike jediného klienta, pomaly zomierajúcu firmu a zúfale vyhliadky. Potom na veľkú spokojnosť Kráľovskej prokuratúry dokázal, že slávna mladá žena nespáchala samovraždu, ale strčili ju z balkóna na štvrtom poschodí. Následná publicita mu zabezpečila prílev práce: niekoľko týždňov bol najznámejším súkromným detektívom v metropole a Jonny Rokeby sa stal iba poznámkou pod čiarou v jeho príbehu. Strike sa stal menom vďaka vlastným schopnostiam, hoci mu ho väčšina ľudí komolila...

„Skočil som vám do reči.“ S námahou sa pokúšal udržať si niť myšlienok.

„Naozaj?“

„Áno.“ Strike zažmúril na kostrbaté písmo v zápisníku. „Vraveli ste: Musím myslieť na Orlando, mám veľa roboty a ešte...“

„Ach, áno,“ povedala. „Odkedy je Owen preč, dejú sa čudné veci.“

„Aké čudné veci?“

„Psie hovno,“ odvetila stručne Leonora Quineová, „cez otvor na poštu.“

„Nieкто vám prestrčil do domu výkaly cez otvor na poštu?“ overoval si Strike.

„Hej.“

„Po manželovom zmiznutí?“

„Hej. Sviňa,“ dodala Leonora. Strikeovi trvalo zlomok sekundy, kým usúdil, že nemyslela manžela, ale osobu zodpovednú za exkrementy. „Už

tri alebo štyri razy. V noci. Je fakt milé nájsť si ho ráno pri dverách. Okrem toho sa u nás zastavila dajaká divná ženská.“

Stíchla, akoby čakala, kým ju Strike povzbudí. Vypočúvanie si očividne užívala. Strike vedel, že mnohým osamelým ľuďom je príjemné stať sa stredobodom pozornosti a snažia sa novú skúsenosť predĺžiť.

„Kedy sa u vás zastavila tá žena?“

„Minulý týždeň. Pýtala sa na Owena, a keď som jej povedala, že nie je doma, vyhlásila: ‚Odkážte mu, že Angela zomrela,‘ a odkráčala.“

„Nepoznáte ju?“

„V živote som ju nevidela.“

„Poznáte nejakú Angelu?“

„Nie, ale niektorým jeho fanúšičkám občas zašibe.“ Leonora sa zrazu rozhovorila. „Kedysi mu jedna ženská písala listy a posielala fotky, na ktorých bola oblečená ako postava z jeho knihy. Niektoré z tých, čo sa mu ozývajú, zjavne považujú jeho knihy za dôkaz, že ich chápe alebo čo. Hlúpe, nie?“ dodala. „Veď sú vymyslené.“

„Fanúšičky zvyčajne vedia, kde váš manžel býva?“

„Nie,“ odvetila Leonora, „ale mohla to byť jeho študentka. Občas totiž vyučuje písanie.“

Dvere sa otvorili a vošla Robin s táckou. Pred Strikea položila čiernu kávu, pred Leonoru Quineovú čaj, a potom za sebou zatvorila dvere.

„Nič iné zvláštne sa už nestalo?“ opýtal sa Strike Leonory. „Nieкто vám prestrčil výkaly cez otvor na listy a zastavila sa u vás nejaká žena?“

„Okrem toho si myslím, že ma niekto sledoval. Vysoké zhrbené tmavé dievča,“ vyhlásila Leonora.

„Iná ako tá, čo sa...?“

„Hej. Tá, čo prišla k nám domov, bola zavalitá, s dlhými červenými vlasmi. Táto zasa tmavovlasá a akási zohnutá.“

„Ste si istá, že vás sledovala?“

„Myslím, že hej. Už som ju za sebou zazrela zo dva-tri razy. Nie je odiaľto – nikdy predtým som ju nevidela a v Ladbroke Grove bývam už viac ako tridsať rokov.“

„Okej,“ povedal pomaly Strike. „Vraveli ste, že manžel je rozrušený. Čo ho rozrušilo?“

„Hrozne sa pohádal s agentkou.“

„Viete prečo?“

„Pre svoju najnovšiu knihu. Liz – to je jeho agentka – mu tvrdila, že je to najlepšia vec, akú kedy napísal, a o deň neskôr ho pozvala na večeru a vyhlásila, že sa nedá publikovať.“

„Prečo zmenila názor?“

„Opýtajte sa jej.“ Leonora prvý raz dala najavo hnev. „Pravdaže bol z toho rozrušený. Rovnako by reagoval každý. Na tej knihe pracoval dva roky. Domov prišiel v hroznom stave. Vošiel do pracovne, schytil všetko...“

„Čo schytil?“

„Svoju knihu. Rukopis, poznámky a všetko ostatné. Nadával pritom ako pohan. Napchal to do tašky, odišiel a odvtedy som ho nevidela.“

„Má mobil? Skúšali ste sa mu dovolať?“

„Hej, ale nedvíha. Ako vždy, keď takto zdúchne. Raz vyhodil mobil z okna auta,“ dodala opäť so slabým náznakom hrdosti na manželovu povahu.

„Pani Quineová,“ oslovil ju Strike, ktorého altruizmus mal svoje hranice (bez ohľadu na to, čo povedal Williamovi Bakerovi), „budem k vám úprimný. Nie som lacný.“

„To nič,“ odvetila neúprosne Leonora, „Liz vám zaplatí.“

„Liz?“

„Liz – Elizabeth Tasselová, Owenova agentka. Jej vinou odišiel. Nech si to strhne z provízie. Je jej najlepší klient. Keď si uvedomí, čo vykonala, bude chcieť, aby sa vrátil,“ ubezpečila ho.

Strike si tým nebol taký istý. Pridal si do kávy tri cukry, hodil ju do seba a uvažoval, čo spraví. Cítil neurčitú ľútosť voči Leonore Quineovej, zjavne zvyknutej na záchvaty zlosti nevyspytateľného manžela, zmierenej s tým, že jej nikto neodpovedá na telefonáty, presvedčenej, že pomoci sa dočká len vtedy, ak za ňu zaplatí. Napriek mierne výstrednému správaniu z nej vyžarovala tvrdohlavá úprimnosť.

Ibaže odkedy sa jeho firme začalo nečakane dariť, bezohľadne prijímal iba výnosné prípady. Niekoľkí ľudia, čo za ním prišli so smutnými príbehmi v nádeji, že im pomôže zadarmo, lebo aj on zažíval ťažké časy (opísané a zveličené v médiách), odchádzali sklamaní.

No Leonora Quineová, ktorá dopila čaj rovnako rýchlo ako on kávu, už stála na nohách, akoby si stanovili podmienky a na všetkom sa dohodli.

„Musím sa ponáhľať,“ vyhlásila. „Neteší ma, keď je Orlando pridliho sama. Chýba jej ocko. Povedala som jej, že zhánam človeka, čo ho nájde.“

Strike nedávno pomohol niekoľkým bohatým mladým ženám zbaviť sa manželov z londýnskeho City, ktorí po finančnej kríze stratili na prítlačnosti, a tak ho lákalo pre zmenu prinavrátiť Leonore manžela.

„Dobre.“ Zazíval a posunul k nej zápisník. „Potrebujem na vás kontakt, pani Quineová. Zišla by sa mi aj fotografia vášho manžela.“

Okrúhlym detským rukopisom mu napísala adresu a telefónne číslo, ale žiadosť o fotografiu ju zjavne prekvapila.

„Načo potrebujete fotku? Je v tom spisovateľskom útočisku. Len pri-núťte Christiana Fishera, aby vám prezradil, kde to je.“

Vyšla z dverí, skôr ako unavený a ubolený Strike stihol vyliezť spoza stola. Začul, ako vraví Robin: „Vďaka za čaj.“ Vzápätí sa sklené dvere vedúce na odpočívadlo prudko otvorili, zatvorili a trochu zachveli. Jeho nová klientka bola preč.

4

Nuž, je vzácnosťou mať geniálneho priateľa...

William Congreve: *Pokrytec*

Strike klesol na pohovku na recepcii. Bola takmer nová – išlo o nevyhnutný výdavok, keďže pôvodnú, kúpenú z druhej ruky, zlomil. Táto bola potiahnutá umelou kožou, ktorá sa mu v predvážzacej miestnosti zdala elegantná, no keď sa na nej zahniezdil, vydávala zvuky podobné prdom. Jeho sekretárka – vysoká, správne zaoblená dievčina s čistou žiarivou pletou a jasnými sivomodrými očami – naňho skúmavo pozrela ponad šálku s kávou.

„Vyzeráš hrozne.“

„Celú noc som ťahal z jednej hysterky podrobnosti o sexuálnych praktikách a finančných machináciách istého aristokrata.“ Strikea premohlo ohromné zívnutie.

„Lorda Parkera?“ zhíkla Robin.

„Presne toho,“ odvetil Strike.

„Vari...?“

„Spával s tromi ženami naraz a ulial si milióny do zahraničia,“ povedal Strike. „Ak máš silný žalúdok, prečítaj si nedelňé vydanie *News of the World*.“

„Ako si sa o tom všetkom dozvedel?“

„Môj známy má známeho, a ten má známeho,“ predniesol Strike. Zazíval tak široko, až to vyzeralo bolestivo.

„Mal by si si ísť ľahnúť,“ poradila mu Robin.

„Hej, mal,“ súhlasil, no ani sa nepohol.
„Máš voľno až do druhej popoludní, keď príde Gunfrey.“
„Gunfrey.“ Strike si vzdychol a pomasíroval oči. „Prečo sú všetci moji klienti svine?“

„Pani Quineová podľa mňa nie je sviňa.“
Unavene na ňu pozrel spoza hrubých prstov.
„Ako vieš, že som vzal jej prípad?“
„Vedela som, že ho vezmeš.“ Robin sa nepodarilo zakryť úškrn. „Je tvoj typ.“

„Žena v strednom veku, ktorá vyzerá ako z osemdesiatych rokov?“
„Tvoj typ klientky. A chcel si našťavať Bakera.“
„Čo mi asi vyšlo, nie?“
Zazvonil telefón. Robin s úsmevom zdvihla.
„Kancelária Cormorana Strikea,“ ozvala sa. „Ach, ahoj.“

Volal jej snúbenec Matthew. Úkosom pozrela na šéfa. Strike zatvoril oči, zaklonil hlavu a prekřížil si ruky na širokej hrudi.

„Počúvaj,“ povedal jej Matthew do ucha. Keď volal z práce, nikdy neznel ktovieakto priateľsky. „Potrebujem presunúť to stretnutie z piatka na štvrtok.“

„Ach, Matt.“ Snažila sa, aby jej v hlase nezaznelo sklamanie ani podráždenosť.

Bude to už piatykrát, čo sa dohadujú na tomto konkrétnom stretnutí. Z troch ľudí, čo sa ho mali zúčastniť, jediná Robin ani raz nezmenila čas, dátum ani miesto. Bola ochotná a schopná stretnúť sa za každých okolností.

„Prečo?“ zamrmľala.

Z pohovky sa zrazu ozvalo chrápanie. Strike zaspal posediačky s veľkou hlavou opretou o stenu a rukami na hrudi.

„Devätnásteho ideme von s kolegami,“ odvetil Matthew. „Keby som nešiel, vyzeralo by to zle. Musím sa tam ukázať.“

Bojovala s nutkaním oboriť sa naňho. Pracoval vo veľkej účtovníckej firme a občas sa správal, akoby z toho vyplývali spoločenské povinnosti primerané skôr postaveniu diplomata.

Bola si istá, že pozná skutočný dôvod, prečo chce Matthew zmeniť termín. Stretnutie sa už viackrát posunulo na Strikeovu žiadosť (zakaždým bol zaneprázdnený nejakými naliehavými večernými povinnosťami), a hoci mal vždy ozajstný dôvod, Matthewa to hnevalo. Nikdy nič nepovedal nahlas, no Robin tušila, že podľa neho Strike naznačuje, že jeho čas je vzácnejší ako Matthewov a jeho práca dôležitejšia.

Pre Cormorana Strikea pracovala osem mesiacov a za ten čas sa jej šéf a snúbenec nestretli – dokonca ani v tú hroznú noc, keď ju Matthew vyzdvihol z pohotovosti, kam šla so Strikeom, ktorému omotala zranené rameno vlastným kabátom po tom, čo sa s ním pokúsil skoncovať vrah zahnaný do kúta. Keď sa celá roztrasená a zakrvavená vynorila z miestnosti, kde Strikea zašivali, Matthew odmietol ponuku zoznámiť sa so zraneným šéfom. Celá tá záležitosť ho rozzúrila, hoci ho Robin ubezpečovala, že jej nijaké nebezpečenstvo nehrozilo.

Matthew nikdy nechcel, aby sa u Strikea, voči ktorému bol od začiatku podozrievavý, zamestnala natrvalo. Nepáčila sa mu jeho chudoba, bezdomovectvo ani profesia, ktorá sa mu videla absurdná. Drobné útržky informácií, ktoré Robin nosila domov (o Strikeovej kariére v Špeciálnom vyšetrovacom útvere, civilnom krídle Kráľovskej vojenskej polície, o vyznamenaní za odvalu, o tom, ako prišiel o spodnú časť pravej nohy, o zraneniach zo stovky oblastí, o ktorých Matthew – zvyknutý byť v jej očiach odborníkom – vedel len málo alebo vôbec nič), nevytvorili (ako naivne dúfala) medzi oboma mužmi nijaké puto. Naopak, zväčšili existujúcu priepasť.

Strikeova nečakaná sláva a náhly výstup zo zabudnutia na výslnie dokázali nanajvýš prehľbiť Matthewovo nepriateľstvo. Robin si prineskoro uvedomila, že všetko iba zhoršila poukazovaním na Matthewove rozporuplné názory. „Najskôr si ho nemal rád, lebo je chudobný a bez domova, a teraz sa ti nepáči, že je slávny a má kopu roboty!“

Pritom veľmi dobre vedela, že Strikeovým najhorším zločinom sú podľa Matthewa tie obtiahnuté značkové šaty, čo jej šéf kúpil po výlete do nemocnice – tie, čo jej chcel dať z vďaky ako dar na rozlúčku – tie, ktoré celá

natešená hrdó ukázala Matthewovi, a keď videla, ako sa zatváril, nenabrala odvahu si ich obliecť.

Robin dúfala, že všetko napraví na osobnom stretnutí, no Strike ho už niekoľkokrát zrušil, čím len posilnil Matthewovu nechúť. Posledný raz sa jednoducho neukázal. Robin prijala jeho výhovorku (že bol nútený ísť okľukou, aby sa zbavil chlapa, čo sa naňho zavesil na žiadosť podozrievavej manželky jedného z klientov), lebo poznala podrobnosti toho obzvlášť krvavého rozvodu, no Matthew sa len utvrdil v presvedčení, že Strike je arogantný a chce upútať pozornosť.

Nebolo najľahšie presvedčiť Matthewa, aby súhlasil aj so štvrtým pokusom o stretnutie. Čas aj miesto vyberal Matthew, no teraz, keď sa Robin konečne podarilo znova vymámiť súhlas aj zo Strikea, chcel znova zmeniť termín. Nemohla sa ubrániť pocitu, že si chce niečo dokázať: naznačiť Strikeovi, že aj on má iné povinnosti, a dať najavo, že aj on si môže dovoliť druhých preháňať.

„V pohode,“ vzdychla si do telefónu. „Zistím, či mu vyhovuje štvrtok.“

„Nerozprávaš, akoby to bolo v pohode.“

„Nezačínaj, Matt. Opýtam sa ho, dobre?“

„Uvidíme sa neskôr.“

Robin ukončila hovor. Strike chrápal, akoby drevo pílił – s otvorenými ústami, naširoko rozkročenými nohami a prekříženými rukami.

Pri pohľade na spiaceho šéfa si vzdychla. Strike nikdy nedal najavo nepriateľstvo voči Matthewovi, nikdy o ňom neutrúsil nijakú nepríjemnú poznámku. To Matthew ustavične hľbal o Strikeovej existencii a len zriedka premeškal príležitosť pripomenúť jej, že mohla záraabať oveľa viac, keby prijala inú pracovnú ponuku a nezostala s tým po uši zadlženým hrmotným súkromným detektívom, ktorý jej nevie zaplatiť toľko, koľko si zaslúži. Keby sa jej podarilo dosiahnuť, aby Matthew začal zdieľať jej názor na Cormorana Strikea a dokonca ho obdivovať, značne by jej to uľahčilo situáciu. Robin bola optimistka – mala rada oboch, tak prečo by sa nemohli mať radi aj navzájom?

Strike zrazu odfrkol a bol hore. Otvoril oči a zažmurkal na ňu.

„Chrápal som,“ vyhlásil a utrel si ústa.

„Iba trocha,“ zaklamala. „Počuj, Cormoran, mohli by sme presunúť naše stretnutie z piatka na štvrtok?“

„Aké stretnutie?“

„So mnou a s Matthewom,“ odvetila. „Zabudol si? V King's Arms na Roupell Street. Napísala som ti to.“ V hlase jej zaznela mierne nútená veselosť.

„Aha,“ hlesol. „Hej, v piatok.“

„Nie, Matt chce – v piatok nemôže. Mohli by sme ísť namiesto toho vo štvrtok?“

„Jasné, v pohode,“ povedal omráčene. „Tuším si pôjdem trocha popasť, Robin.“

„Dobre. Spravím ti poznámku o štvrtku.“

„Čo je vo štvrtok?“

„Stretnutie... ach, kašli na to. Chod' si ľahnúť.“

Keď sa za ním zatvorili sklené dvere, zostala sedieť a bezvýrazne hľadela na obrazovku počítača, no vyskočila, len čo sa znova otvorili.

„Robin, mohla by si zavolať chlapíkovi menom Christian Fisher?“ požiadal ju Strike. „Povedz mu, kto som, že hľadám Owena Quinea a potrebujem adresu spisovateľského útočiska, o ktorom mu rozprával.“

„Christian Fisher... Kde pracuje?“

„Dokelu,“ zamrmľal Strike. „Zabudol som sa opýtať. Som hotový. Je vydavateľ... Je v kurze.“

„V pohode, nájdem ho. Pospí si.“

Sklené dvere sa zatvorili druhý raz. O tridsať sekúnd Robin s pomocou Googlu zistila, že Christian Fisher založil malé vydavateľstvo s názvom Crossfire so sídlom na ulici Exmouth Market.

Kým vyťukávala vydavateľovo číslo, myslela na svadobné oznámenie, čo jej už týždeň ležalo v kabelke. Strikeovi zatiaľ neprezradila dátum svadby s Matthewom a snúbencovi zasa nepovedala, že na ňu chce pozvať aj šéfa. Ak štvrtkové stretnutie dopadne dobre...

„Crossfire,“ ozval sa v telefóne vysoký hlas a Robin sa sústredila na svoju úlohu.

5

... človeka nič nemučí viac než vlastné myšlienky.

John Webster: *Biela diablica*

V ten večer o deväť dvadsať ležal Strike v tričku a boxerkách na prikrývke a čítal športové správy. Na stoličke vedľa neho zostali zvyšky objednej jahňaciny na karí. Čelom k posteli stál televízor, v ktorom práve dávali správy. Striebristá kovová protéza, ktorá mu slúžila ako pravá noha, sa leskla vo svetle lacnej stolnej lampy položenej na neďalekej škatuli.

V stredu večer sa mal vo Wembley odohrať priateľský zápas medzi Anglickom a Francúzskom, no Strikea oveľa viac zaujímalo sobotňajšie domáce derby Arsenalu so Spurs. Od útlej mladosti bol podľa vzoru strýka Teda fanúšikom Arsenalu. Strike sa ho nikdy nespýtal, prečo podporoval Kano-nierov, keď prežil celý život v Cornwalle.

Nočnú oblohu za nevelkým oknom naplňala hmlistá žiara, cez ktorú slabo žmurkali hviezdy. Pár hodín spánku uprostred dňa mu síce nepomohlo zmierniť vyčerpanosť, no ešte nebol pripravený zaľahnúť – nie po veľkej porcii mäsa s ryžou na indický spôsob a jednom veľkom pive. Na posteli ležal lístok popísaný Robininým rukopisom, na ktorý poznačila dve stretnutia. Dala mu ho večer, keď odchádzal z kancelárie. Prvá poznámka znela takto:

Christian Fisher, zajtra 9.00, Crossfire Publishing,
Exmouth Market, ECI

„Prečo sa so mnou chce stretnúť?“ opýtal sa jej prekvapene Strike. „Potrebujem od neho iba adresu toho útočiska, čo spomínal Quineovi.“

„Viem,“ odvetila Robin. „Vravela som mu to, ale možnosť stretnúť sa s tebou ho fakt nadchla. Vyhlásil, že má čas zajtra o deviatej a nie neberie ako odpoveď.“

Čo si chcem dokázať? pýtal sa podráždene sám seba s pohľadom upretým na lístok.

Ráno od vyčerpania stratil nervy a skoncoval so zazobaným klientom, ktorý by mu určite dohodil ďalšiu robotu. Potom sa dal prevalcovať Leonorou Quineovou, ktorá sa stala jeho klientkou napriek veľmi pochybnému príslubu, že mu zaplatí. Keď ju nemal pred očami, len s námahou si vybavoval zmes ľútosti a zvedavosti, ktoré ho prinútili prijať jej prípad. V strohom tichu studenej podkrovnej izby sa mu súhlas s tým, že nájde jej trucidajúceho manžela, videl donkichotský a nezodpovedný. Vari nechce splatiť všetky dlhy práve preto, aby mal aspoň trocha voľného času – aby mohol stráviť sobotné popoludnie na štadióne Emirates alebo v nedeľu ležosiť v posteli? Celé mesiace pracoval takmer nonstop a konečne začal zarábať. Klientov k nemu už neprivádzala iba chvíľková žiara reflektorov, ale aj nenápadnejšie odporúčania. Nemohol Williama Bakera trpieť ešte zo tri týždne?

A z čoho (znova pozrel na lístok od Robin) je Christian Fisher taký nadšený, že sa chce stretnúť osobne? Žeby zo samotného Strikea – buď ako riešiteľa prípadu Luly Landry, alebo (čo by bolo oveľa horšie) ako syna Jonnyho Rokebyho? Zhodnotiť mieru vlastnej slávy nebolo najľahšie. Strike predpokladal, že výbuch nečakanej publicity ustupuje. Istý čas bola veľmi intenzívna, no novinári mu prestali vyvolávať už pred niekoľkými mesiacmi a zhruba rovnako dlho sa nestalo, že by si niekto iba tak spojil jeho meno s Luliným. Cudzí ľudia sa vrátili k tomu, čo robili väčšinu jeho života: oslovovali ho rôznymi variáciami mena „Cameron Strick“.

Na druhej strane, možno vydavateľ vie o stratenom Owenovi Quineovi niečo, o čo sa chce naliehavo podeliť. Strike si však nevedel vysvetliť, prečo by to v takom prípade nepovedal Quineovej manželke.

Pod Fishera Robin dopísala poznámku o druhom stretnutí:

Štvrtok 18. novembra, 18.30, *The King's Arms*,
Roupell Street 25, SE1

Strike tušil, prečo mu ten dátum napísala tak jasne: bola odhodlaná dosiahnuť, že tentoraz – je to tretí, alebo štvrtýkrát, čo sa o to pokúšajú? – sa konečne stretne s jej snúbencom.

Neznámy účtovník by tomu možno nechcel veriť, no Strike bol vďačný za jeho existenciu aj prsteň so zařírom a dvoma diamantmi, ktorý sa trblietal na Robininom prstenníku. Matthew pôsobil ako kretén (Robin ani netušila, ako presne si Strike pamätá každú náhodnú poznámku o jej snúbencovi), ale bol užitočnou prekážkou medzi ním a dievčaťom, ktoré by za iných okolností mohlo narušiť jeho rovnováhu.

Strike sa nevedel ubrániť vrúcnyim citom k Robin, ktorá pri ňom zostala, keď bol celkom na dne, a pomohla mu nájsť stratené šťastie, a keďže nebol slepý, neušlo mu, že je veľmi pekná. Jej zásnuby považoval za bariéru v ceste slabému, no neodbytnému prievanu, ktorý (keby prúdil bez zábran) by ho mohol poriadne rozhodiť.

Strike to bral tak, že sa teraz zotavuje z dlhého búrlivého vzťahu, ktorý sa skončil rovnako, ako sa začal – klamstvami. Samota mu pripadala pohodlná a výhodná. Netúžil si nikoho nájsť: celé mesiace sa úspešne vyhýbal ďalšiemu spleťitému vzťahu, hoci Lucy sa ustavične pokúšala zoznámiť ho s niekým, kto pôsobil ako zúfalá spodina z internetovej zoznamky.

Pravdaže bolo možné, že keď sa Matthew a Robin napokon vezmú, Matthew využije svoju posilnenú pozíciu a presvedčí novomanželku, aby odišla z práce, ktorá sa mu očividne vôbec nepozdávala (Strike si správne vysvetlil Robinino váhanie a vyhýbavé odpovede). Bol si však istý, že keby sa tí dvaja už dohodli na dátume svadby, Robin by to pred ním spomenula, takže jej odchod zatiaľ považoval za vzdialenú hrozbu.

Znova hrozitánsky zazíval, poskladal noviny, hodil ich na stoličku a sústredil sa na správy v televízii. Jediným luxusom, ktorý si doprial, odkedy sa presťahoval do malého podkrovného bytu, bol satelitný prijímač. Malý prenosný televízor teraz stál na Skyboxe a obraz, ktorý už nezávisel

od slabej izbovej antény, bol ostrý a nezrnit. Minister spravodlivosti Kenneth Clarke práve oznamoval, že má v pláne ukrojiť 350 miliónov libier z balíčka určeného na právnu pomoc. Totálne vyčerpaný Strike sa díval, ako ten červenolící brucháč vysvetľuje parlamentu, že chce „odradiť ľudí od toho, aby sa spoliehali na právnikov, vždy keď majú nejaký problém, a namiesto toho ich podnietiť, aby sa zamysleli nad vhodnejšími metódami riešenia sporov“.

Samozrejme tým myslel, že chudobní sa majú vzdať právnych služieb. Strikeovi priemerní klienti a im podobní budú predsa naďalej využívať drahých advokátov. V poslednom čase pracoval najmä pre nedôverčivých, ustavične podvádzaných boháčov, krmil informáciami ich uhladených právnikov a umožňoval im vydobýť si lepšiu dohodu v jedovatých rozvodoch a štipľavých obchodných sporoch. Neslabnúci prúd zazobaných klientov ho odporúčal ďalším mužom a ženám s únavne podobnými ťažkosťami. Taká bola odmena za úspech v jeho práci, a hoci sa prípady často opakovali, aspoň boli lukratívne.

Po správach s námahou vyliezol z postele, vzal zvyšky jedla zo stoličky a strnulo sa pobral do kuchyne umyť riad. Také veci nikdy nezanedbával. Zvyky vyjadrujúce sebaúctu, ktorým sa priučil v armáde, ho neopustili ani v najväčšej chudobe. Okrem toho nesúviseli iba s vojenským výcvikom. Už ako chlapec bol čistotný – napodobňoval strýka Teda, ktorého poriadkumilovnosť, prejavujúca sa všade (od debničky s náradím po lodenicu), ostro kontrastovala s chaosom obklopujúcim Strikeovu matku Ledu.

V priebehu desiatich minút sa posledný raz pred spaním vycikal do záchoda, ktorý bol ustavične mokrý, lebo stál príliš blízko pri sprche, umyl si zuby pri dreze, kde bolo viac miesta, vrátil sa do postele a začal si odopínať protézu.

Správy sa končili predpoveďou počasia na nasledujúci deň: hlásili hmlu a teploty pod nulou. Strike si votrel prášok do kýpťa amputovanej nohy. V ten večer ho bolel menej ako pred niekoľkými mesiacmi. Dnes si síce doprial anglické raňajky a donáškovú jahňacinu na karí, no odkedy si mohol znova variť, trocha schudol, čím zmiernil tlak na nohu.

Namieril diaľkové ovládanie na obrazovku (rozosiata svetlovláska s práškom na pranie sa stratila v ničote) a nešikovne vliezol pod prikrývku.

Iste, ak sa Owen Quine skrýva v spisovateľskom útočisku, bude jednoduché vylákať ho odtiaľ. Do seba zahľadený pako, čo si odkráčal nevedno kam so svojou vzácnou knihou...

Nejasná predstava nazlosteného muža, ktorý odchádza s cestovnou taškou prehodenou cez plece, sa rozplynula takmer rovnako rýchlo, ako sa vynorila. Strike sa ponáral do vítaného hlbokého bezsenného spánku a slabé dunenie basy z baru na prízemí čoskoro prehlušilo jeho silné chrápanie.

6

Ach, pán Tattle, vy ste aspoň diskrétny, to vieme.

William Congreve: *Láska za lásku*

Keď Strike nasledujúce ráno o osem päťdesiat zabočil na Exmouth Market, budovy ešte vždy objímali chumáče ľadovej hmly. Nepripadal si ako na londýnskej ulici – mohli za to stoly a stoličky pred množstvom kaviarní, pastelové fasády domov a zlato-modrý tehlový Kostol nášho najsvätejšieho Spasiteľa pripomínajúci baziliku, zahalený dymovým oparom. Studená hmla, obchody plné kuriózných vecí, stolíky a stoličky pri obrubníku – keby mohol pridať pach slanej vody a trúchlivé škriekanie čajok, cítil by sa ako v Cornwalle, kde strávil najstálejšie chvíle detstva.

Tabuľka na nenápadných dverách pri pekárni oznamovala, že tam sídli Crossfire Publishing. Strike zazvonil presne o deviatej a vošiel na strmé vybielené schodisko, ktoré aj s pomocou zábradlia zdolal s nemalými ťažkosťami.

Na odpočívadle ho čakal drobný švihácky tridsiatnik v okuliaroch s vlnitými vlasmi po pleciah. Na sebe mal džínsy, vestu a kašmírovú košeľu s jemnými volánikmi na manžetách.

„Dobrý,“ pozdravil ho. „Som Christian Fisher. Cameron, však?“

„Cormoran,“ opravil ho automaticky Strike, „ale...“

Chcel dodať, že reaguje aj na Cameron, čo bola po rokoch omylov jeho klasická odpoveď, no Christian Fisher ho predbehol:

„Cormoran! Cornwallský obor.“

„Presne,“ odvetil prekvapene Strike.

„Minulý rok sme vydali detskú knihu o anglickom folklóre,“ vysvetlil Fisher, oprel sa do dvojitých bielych dverí a voviedol Strikea do preplneného otvoreného priestoru. Steny pokrývali plagáty a na policičkách sa kopili rozhádzané knihy. Strike prešiel popri neupravenej mladej tmavovláske, ktorá zdvihla hlavu a zvedavo si ho premerala.

„Kávu? Čaj?“ ponúkol ho Fisher, keď vkročili do jeho pracovne – veľkej miestnosti oddelenej od zvyšného priestoru s príjemným výhľadom na ospanlivú hmlistú ulicu. „Môžem Jade poprosiť, aby nám niečo skočila kúpiť.“ Strike odmietol a popravde dodal, že kávu mal pred chvíľou. Prítom sa čudoval, prečo sa Fisher pripravuje na dlhšie stretnutie, ako sa za daných okolností zdalo opodstatnené. „Tak iba latte, Jade,“ zakričal Fisher cez dvere.

„Sadnite si,“ vyzval Strikea a začal poletovať okolo policičiek s knihami, ktoré lemovali steny. „Nežil obor Cormoran na ostrove St. Michael's Mount?“

„Hej,“ odvetil Strike. „A vraj ho zabil Janko. Ten, ktorého preslávila čarovná fazuľa.“

„Sú tu niekde,“ zamrmľal Fisher, prehľadávajúc policičky. „*Rozprávky z Britských ostrovov*. Máte deti?“

„Nie,“ odvetil Strike.

„Ach,“ hlesol Fisher. „Nuž, tak sa nebudem obťažovať.“

S úsmevom si sadol na stoličku oproti Strikeovi.

„Smiem sa spýtať, kto vás najal? Smiem hádať?“

„Nech sa páči.“ Strike z princípu nikdy nikomu nezakazoval špekulovať.

„Buď Daniel Chard, alebo Michael Fancourt,“ vyhlásil Fisher. „Mám pravdu?“

Skĺčka okuliarov dodávali jeho očiам sústredený výraz.

Strikea to ohromilo, no navonok sa tváril, akoby nič. Michael Fancourt bol slávny spisovateľ, ktorý nedávno získal významné literárne ocenenie. Preto by sa mal zaujímať o zmiznutého Quinea?

„Žiaľ, nie,“ odvetil Strike. „Quineova manželka Leonora.“

Fisherovo prekvapenie pôsobilo takmer komicky.

„Jeho manželka?“ zopakoval zarazene. „Tá sivá myš, čo vyzerá ako sériová vrahyňa Rose Westová? Načo si práve ona najala súkromného detektíva?“

„Jej manžel zmizol. Je nezvestný jedenásť dní.“

„Quine *zmizol*? Ale... tak potom...“

Strikeovi bolo jasné, že Fisher očakával celkom iný rozhovor, na ktorý sa vopred tešil.

„Ale prečo vás poslala za mnou?“

„Podľa nej viete, kde sa Quine nachádza.“

„Odkiaľ to mám vedieť, dočerta?“ Fisher vyzeral úprimne zaskočený.

„Až tak dobre sa nepoznáme.“

„Pani Quineová vraví, že počula, ako manželovi na večierku rozprávate o nejakom spisovateľskom útočisku...“

„Ach,“ vzdychol si Fisher. „Áno, Bigley Hall, ale *tam* Owen určite nie je!“ Keď sa zasmial, vyzeral ako okuliarnatý Puck – veselý, no zároveň prefikáný. „Tam by ho nepustili, ani keby im zaplatil. Odjakživa robí problémy. Jedna zo žien, čo majú sídlo na starosti, ho z duše neznáša. Nikdy mu neodpustila, že napísal nechutnú recenziu na jej prvý román.“

„Mohli by ste mi predsa len dať číslo...?“ opýtal sa Strike.

„Mám ho tu.“ Fisher vytiahol zo zadného vrečka džínsov mobil. „Zavolám tam.“

Vytukal číslo, položil mobil na stôl medzi nich a zapol reproduktor, aby počul aj Strike. Po celej minúte zvonenia sa napokon ozval zadýchaný ženský hlas: „Bigley Hall.“

„Si to ty, Shannon? Tu Chris Fisher z Crossfire.“

„Ach, ahoj, Chris, ako sa máš?“

Dvere Fisherovej kancelárie sa otvorili, neupravená tmavovláska bez slova položila pred Fishera latte a odišla.

„Volám ti,“ povedal Fisher, keď sa za ňou zatvorili dvere, „lebo zisťujem, či u vás nie je Owen Quine, Shan. Neukázal sa tam, však?“

„*Quine?*“

Shannonina nechut' zredukovaná do jedinej vzdialenej plechovo znejúcej slabiky sa opovržlivo ozývala v miestnosti plnej kníh.

„Hej. Ukázal sa?“

„Nebol tu už rok, možno aj viac. Prečo? Hádám len neuvažuje, že sa tu zastaví? Dobré vie, že nie je vítaný.“

„Neboj sa, Shan. Jeho manželka zrejme zle odhadla situáciu. Maj sa.“

Fisher ju zrušil v polovici rozlúčky a nedočkavo sa obrátil k Strikeovi.

„Vidíte?“ povedal. „Vravel som vám. Do Bigley Hall by nemohol ísť, ani keby chcel.“

„Nemohli ste to povedať jeho žene, keď vám volala?“

„Ach, tak *preto* mi vyvolávala!“ Fisher sa tváril, akoby mu až teraz začalo dochádzať. „Domnieval som sa, že ju do toho núti *Owen!*“

„Prečo by nútil manželku, aby vám vyvolávala?“

„Ale no tak,“ uškrnul sa Fisher, a keď mu Strike úsmev neopätoval, krátko sa zasmial. „*Bombyx Mori*. Pomyslel som si: typický Quine – nahovára ženu, aby mi zavolała a zistila, čo si myslím.“

„*Bombyx Mori*,“ zopakoval Strike. Snažil sa, aby to nevyznelo spýtavo ani začudovane.

„Hej. Tipoval som, že Quine ma otravuje, lebo chce zistiť, či jestvuje šanca, že tú knihu vydám. Napadlo mi, že prinútil manželku, aby sa mi ozvala. Ak sa však toho rukopisu po tom všetkom niekto dotkne, ja to nebudem. Sme malé vydavateľstvo. Súdne spory si nemôžeme dovoliť.“

Keď Strike nezískal nič predstieraním, že vie viac ako v skutočnosti, zmenil taktiku.

„*Bombyx Mori* je Quineov najnovší román?“

„Áno.“ Fisher si odchlipol z latte a pokračoval v úvahách. „Takže zmizol, hej? Domnieval som sa, že zostane nablízku, aby si užil zábavu. Myslel som si, že práve o to mu ide. Žeby stratil odvahu? To sa na Owena nepodobá.“

„Ako dlho už vydávate Quineove knihy?“ opýtal sa Strike. Fisher naňho neveriacky vytreštil oči.

„Nikdy som mu nič nevydal!“ vyhlásil.

„Domnieval som sa...“

„Posledné tri knihy mu vyšli vo vydavateľstve Roper Chard. Alebo štyri? Stalo sa toto: Pred niekoľkými mesiacmi som sa na večierku stretol s jeho agentkou Liz Tasselovou a ona – dosť toho vypila – mi prezradila dôvernú informáciu: že nevie, ako dlho ho ešte v Roper Chard budú trpieť. A tak som povedal, že sa rád pozriem na jeho ďalšiu knihu. V poslednom čase patrí Quine do kategórie tých, čo sú takí otrasní, až sú dobrí, takže by sa pri ňom dal využiť netradičný marketing. Netreba zabúdať na *Hobartov hriech*,“ pokračoval Fisher. „To bola dobrá kniha. Usúdil som, že sa v ňom hádam ešte niečo skrýva.“

„Poslala vám rukopis *Bombyx Mori*?“ Strike tápal a v duchu sa preklíňal za to, ako nedôkladne včera vypočul Leonoru Quineovú. Takto to vyzerá, keď človek prijme nového klienta polomŕtvy od únavy. Strike mal vo zvyku chodiť na podobné stretnutia s väčším množstvom informácií ako vypočúvaný a pripadal si zvlášťne zraniteľný.

„Áno, rukopis mi doviezli na bicykli predminulý piatok.“ Fisherov škriatkovský úsmev pôsobil ešte prefíkanejšie. „Chuderka Liz spravila najväčšiu chybu v živote.“

„Prečo?“

„Zjavne ho nečítala dôkladne alebo ho jednoducho nedočítala do konca. Asi dve hodiny po doručení mi celá hotová nechala takýto odkaz: ‚Chris, stala sa chyba, poslala som ti nesprávny rukopis. Prosím, nečítaj ho. Mohol by si mi ho rovno poslať naspäť? Počkám naň v kancelárii.‘ V živote som nepočul Liz Tasselovú hovoriť takýmto tónom. Zvyčajne je desivá. Trasú sa pred ňou aj dospelí muži.“

„Poslali ste jej ho naspäť?“

„Isteže nie,“ odvetil Fisher. „Takmer celú sobotu som strávil čítaním.“

„A?“ pobádal ho Strike.

„Vy nič neviete?“

„Čo by som mal...?“

„Čo je v ňom,“ povedal Fisher. „Čo urobil.“

„Čo urobil?“

Fisher sa prestal usmievať a odložil kávu.

„Tí najvychytenejší londýnski právnici ma varovali, že o tom nemám hovoriť.“

„Kto ich zamestnáva?“ opýtal sa Strike, a keď Fisher nereagoval, dodal: „Aj niekto iný ako Chard a Fancourt?“

„Iba Chard.“ Fisher sa dal poľahky chytiť do Strikeovej pasce. „No na Owenovom mieste by som sa väčšmi obával Fancourta. Vie byť sviňa a nikdy nezabúda. Necitujte ma,“ dodal rýchlo.

„A ten Chard, ktorého ste spomenuli?“ Strike tápal v polotme.

„Daniel Chard, riaditeľ Roper Chard,“ odvetil Fisher s náznakom netrepezlivosti. „Nechápem, ako si Owen mohol myslieť, že mu prejde, ak sa pustí do človeka, ktorý vedie jeho vydavateľstvo, ale Owen je jednoducho taký. V živote som nestretol arogantnejšieho človeka, ktorý by trpel väčším sebaklamom. Ak si myslel, že môže Charda zobraziť ako...“ Fisher stíchol a znepokojene sa zasmial.

„Ohrozujem sám seba. Jednoducho som prekvapený, ako si mohol myslieť, že sa mu nič nestane. Možno stratil odvahu, keď si uvedomil, že všetci dobre vedia, na koho naráža, a preto zmizol.“

„Mohli by ho žalovať za ohováranie?“ opýtal sa Strike.

„V beletrii to býva dosť nejasné, nie?“ prehodil Fisher. „Ak povieť pravdu groteskným spôsobom... Niežeby som naznačoval, že vraví pravdu,“ dodal rýchlo. „Nedá sa to brať *doslova*. Dá sa však určiť, kto je kto. Dosť veľa ľudí zobrazil veľmi šikovne... Vlastne mi tým pripomenul Fancourtove prvé diela. Potoky krvi a záhadný symbolizmus... Občas celkom presne neviete, kam smeruje, ale chcete sa dozvedieť, čo je v tom vreci a čo v ohni...“

„Čo je v...?“

„Kašlite na to – bolo to v rukopise. Leonora vám nič nepovedala?“

„Nie,“ odvetil Strike.

„Čudné,“ zhodnotil Christian Fisher. „Musí vedieť, o čom písal. Stavil by som sa, že Quine je ten typ spisovateľa, ktorý pri každom jedle obťažuje rodinu so svojím dielom.“

„Prečo ste si mysleli, že Chard alebo Fancourt by si mohli najat' súkromného detektíva, keď ste ešte nevedeli, že Quine zmizol?“

Fisher pokrčil plecami.

„Neviem. Domnieval som sa, že niektorý z nich sa snaží zistiť, čo má Owen v pláne s tou knihou, aby mu v tom mohli zabrániť alebo pohroziť novému vydavateľovi žalobou. Alebo dúfajú, že na Owena niečo vyhrabú a použijú proti nemu jeho vlastné zbrane.“

„Preto ste sa so mnou tak ochotne stretli?“ opýtal sa Strike. „Máte niečo na Quinea?“

„Nie,“ zasmial sa Fisher. „Som len zvedavý. Chcel som vedieť, čo sa deje.“

Pozrel na hodinky, obrátil k sebe kópiu obálky knihy a trocha sa odsunul od stola. Strike pochopil.

„Ďakujem, že ste mi venovali čas,“ povedal a vstal. „Keby sa vám Owen Quine náhodou ozval, dáte mi vedieť?“

Podal Fisherovi vizitku. Fisher sa na ňu zamračil a obišiel stôl, aby ho mohol odprevadiť.

„Cormoran Strike... *Strike*... to meno odniekiaľ poznám, nie?“

Vtom mu to došlo. Zrazu znova ožil, akoby sa mu dobili batérie.

„Dočerta, vy ste ten chlap, čo vyriešil prípad Luly Landry!“

Strikeovi bolo jasné, že by si mohol znova sadnúť, objednať latte a najmenej hodinu vychutnávať všetku Fisherovu pozornosť. Namiesto toho sa priateľsky, ale rozhodne rozlúčil a o pár minút už stál v hmle na prázdnnej ulici.

7

Prisahám, nikdy som nič podobné nečítal.

Ben Jonson: *Každý podľa svojej chuti*

Keď sa Leonora Quineová cez telefón dozvedela, že manžel sa predsa len neutiahol do spisovateľského útočiska, očividne zneistela.

„Kde teda je?“ zamrmlala si skôr pre seba.

„Kde sa zvyčajne zdržiava, keď odíde?“ chcel vedieť Strike.

„V hoteloch,“ odvetila. „Raz býval aj u nejakej ženy, ale už sa s ňou nestretáva. Orlando,“ vyhrkla ostro, „odlož to. Patrí to mne. Vravím, že je to *moje*. Čože?“ dodala hlasno Strikeovi rovno do ucha.

„Nič som nevravel. Chcete, aby som aj naďalej hľadal vášho manžela?“

„Samozrejme, že chcem. Kto iný ho má podľa vás hľadať? Orlando nemôže zostať sama. Opýtajte sa Liz Tasselovej, kde je. Tá ho našla aj predtým. V Hiltone,“ vyhlásila zrazu. „Raz bol v Hiltone.“

„V ktorom?“

„Netuším, opýtajte sa Liz. Ona ho donútila odísť, takže by mala urobiť všetko, aby sa vrátil. Neberie mi telefón. *Odlož to*, Orlando.“

„Nenapadá vám ešte niekto...?“

„Nie! Inak by som sa mu už dávno ozvala,“ odsekla Leonora. „Vy ste detektív, tak ho nájdite! *Orlando!*“

„Pani Quineová, musíme...“

„Volajte ma Leonora.“

„Leonora, musíme vziať do úvahy možnosť, že si váš manžel niečo spravil. Našli by sme ho rýchlejšie,“ Strike zvýšil hlas, aby prehlušil hurhaj na druhom konci, „keby sme do prípadu zapojili políciu.“

„Nemám záujem. Volala som ich, keď bol preč týždeň, a ukázalo sa, že je u priateľky. Neboli nadšení. Naštve sa, ak to spravím znova. Okrem toho, Owen by... *nechaj to tak, Orlando!*“

„Polícia má lepšie možnosti rozšíriť jeho fotografiu a...“

„Chcem len, aby bez veľkého rozruchu prišiel domov. Prečo sa jednoducho nevráti?“ dodala namosúrene. „Mal dosť času upokojiť sa.“

„Čítali ste manželovu najnovšiu knihu?“ opýtal sa Strike.

„Nie. Vždy čakám, kým vyjde, aby som si ju mohla prečítať v normálnej väzbe a tak.“

„Vravel vám o nej niečo?“

„Nie, nerád rozpráva o práci, kým... *Odlož to, Orlando!*“

Nebol si istý, či zložila naschvál, alebo nie.

Ranná hmla sa už rozptýlila a do okien kancelárie udieral dážď. O chvíľu mala prísť klientka: ďalšia rozvádzajúca sa žena, ktorá chcela vedieť, kde jej budúci bývalý ukrýva majetok.

Strike vyšiel na recepciu. „Vytlačíš mi fotografiu Owena Quinea z internetu, Robin? Teda ak nejakú nájdeš. Potom zavolaj jeho agentke Elizabeth Tasselovej a opýtaj sa, či je ochotná odpovedať na zopár otázok.“

Chcel sa vrátiť do kancelárie, no potom si na niečo spomenul. „Mohla by si vyhľadať *bombyx mori* a zistiť, čo to znamená?“

„Ako sa to píše?“

„Bohvie,“ zahundral Strike.

Rozvádzajúca sa dáma prišla načas, presne o pol dvanástej. Išlo o podozrivo mladistvú očarujúcu štyridsiatničku, ktorá okolo seba šírla silnú pižmovú vôňu. Robin sa po jej príchode zakaždým zdalo, že kancelária je zrazu akási stiesnená. Strike sa s ňou zatvoril v druhej miestnosti a Robin dve hodiny počúvala ich hlasy, prehlušujúce pokojné, nerušivé zvuky: pravidelné klopkanie dažďa a ťukanie do klávesnice počítača. Už si zvyk-

la, že zo Strikeovej kancelárie sa môže kedykoľvek ozvať plač, kvílenie, ba dokonca aj krik. Náhle ticho mohlo byť najzlovestnejšie, napríklad ako vtedy, keď klient doslova odpadol (neskôr sa dozvedeli, že prekonal slabší infarkt) pri pohľade na zábery svojej ženy s milencom, ktoré detektív od-fotil teleobjektívom.

Keď sa Strike s klientkou napokon vynorili z kancelárie a ona sa s ním podlízavo rozlúčila, Robin podala šéfovi veľkú fotografiu Owena Quinea, ktorú našla na stránke Literárneho festivalu v Bathe.

„Kristepane,“ zastonal Strike.

Owen Quine bol vysoký zavalitý šesťdesiatnik s bledou tvárou, strapa-tými žltobielymi vlasmi a špicatou bradou v štýle Van Dycka. Zdalo sa, že každé oko má inej farby, takže jeho pohľad pôsobil zvláštne intenzívne. Na fotografii bol zahalený v čomsi, čo vyzeralo ako tirolský plášť s kapucňou, a na hlave mal mäkký plstený klobúk ozdobený pierkami.

„Pri pohľade naňho nemám pocit, že dokáže dlho zostať inkognito,“ poznamenal Strike. „Mohla by si mi spraviť niekoľko kópií tej fotky, Ro-bin? Možno s ňou obehne nejaké hotely. Jeho manželka tvrdí, že raz býval v Hiltone, ale nevie si spomenúť v ktorom. Mohla by si ich obvolať a zistiť, či sa tam neubytoval? Nepredpokladám, že použil pravé meno, ale keby si im ho opísala... Dovolala si sa Elizabeth Tasselovej?“

„Áno,“ odvetila Robin. „Ver či never, chcela som jej zavolať, a práve vtedy sa ozvala ona.“

„Volala sem? Prečo?“

„Christian Fisher jej prezradil, že si za ním bol.“

„A?“

„Dnes popoludní má nejaké povinnosti, ale chce sa s tebou stretnúť zajtra o jedenástej vo svojej kancelárii.“

„Ale čo?“ Strike sa zatváril pobavené. „Je to čoraz zaujímavejšie. Pýtala si sa jej, či nevie, kde je Quine?“

„Áno. Vraj nemá ani potuchy, ale tvrdohlavo trvala na tom, že sa s te-bou chce stretnúť. Je veľmi panovačná – ako dáka riaditeľka školy. A *bom-byx mori*,“ dodala, „je po latinsky priadka morušová.“

„Priadka morušová?“

„Priadka morušová, čiže hodvábnik. A vieš čo? Vždy som si myslela, že tká pavučiny ako pavúk, ale tušíš, ako sa z neho v skutočnosti získava hodváb?“

„Netuším.“

„Uvaria ho,“ odvetila Robin. „Uvaria ho zaživa, aby nepoškodil zámostok, keď bude liezť von. Práve zámostky sú z hodvábu. Nič príjemné, že? Prečo ťa zaujímajú hodvábniky?“

„Chcel som zistiť, prečo Owen Quine nazval svoj posledný román *Bombyx Mori*,“ odvetil Strike. „Musím uznať, že nie som o nič múdrejší.“

Popoludnie strávil nad zdĺhavými papierovačkami spojenými s iným prípadom, a pritom dúfal, že sa zlepší počasie. Bude musieť ísť von – doma nemá v podstate nijaké jedlo. Po Robininom odchode pokračoval v práci a počúval, ako do okien šľahá čoraz silnejší dážď. Napokon si obliekol kabát a potme v lejaku pešo vykročil po premočenej Charing Cross Road. Šiel si kúpiť niečo pod zub do najbližšieho supermarketu. V poslednom čase si pričasto objednával jedlo z donáškových reštaurácií.

Cestou späť po tej istej ulici s plnými taškami v oboch rukách z náhleho popudu vošiel do antikvariátu. Práve zatvárali. Chlapík pri pokladni si nebol istý, či majú výtlačok *Hobartovho hriechu*, prvej a vraj najlepšej knihy z pera Owena Quinea. Chvíľu si čosi bezvýsledne mrmlal, nepresvedčivo pozeral do počítača a napokon Strikeovi ponúkol *Bratov Balzacovcov* od toho istého autora. Unavený, premočený a hladný Strike zaplatil dve libry za ošúchanú knihu v tvrdej väzbe a odniesol si ju do podkrovného bytu. Poodkladal nakúpené zásoby a uvaril si cestoviny. Za oknami sadala tmavá, nepreniknuteľná noc. Strike si ľahol na posteľ a otvoril knihu od strateného muža.

Štýl bol kvetnatý a prezdobený, príbeh gotický a surreálny. Dvaja opití bratia – Varikokéla a Semenovod – boli zamknutí v miestnosti s klenutým stropom a v kúte sa pomaly rozkladala mŕtvola ich najstaršieho súrodenca. Pomedzi hádky o literatúre, lojalite a francúzskom spisovateľovi Balzacovi sa spolu pokúšali zrekapitulovať život hnijúceho brata. Varikokéla

si neustále prehmatával boľavé gule (Strike mal dojem, že ide o nešikovnú metaforu pre spisovateľský blok). Väčšinu práce odvieďol Semenovod.

Po päťdesiatich stranách Strike zamrmľal: „Nemá to gule,“ odhodil knihu a začal sa zdĺhavo chystať do postele. Hlboká blažená otupenosť z predchádzajúceho večera ho dnes obchádzala. Dážď bubnoval do okna podkrovnej izby. Celú noc spal nepokojným spánkom plným zmätených katastrofických snov a ráno sa zobudil s nepríjemným pocitom, ktorý sa ho držal ako nevoľnosť po opici.

Dážď ešte vždy udieral do okna, a keď zapol televízor, zistil, že Cornwall zasiahli veľké povodne. Ľudia zostali uväznení v autách alebo ich museli evakuovať z domovov a teraz sa krčili v krízových centrách.

Strike schytil mobil a zavolať na číslo, ktoré poznal rovnako dobre ako svoj odraz v zrkadle a ktoré preňho celý život predstavovalo bezpečie a istotu.

„Prosím?“ ozvala sa teta.

„Tu je Cormoran. Ste v poriadku, Joan? Práve som videl správy.“

„Zatiaľ sa nič nedeje, ale na severe je to horšie,“ odvetila. „Jasné, že prší a vonku je mokrú, ale nie ako v St. Austelli. Aj my sme práve pozerali správy. Ako sa máš, Corm? Dávno sme sa nevideli. Akurát včera večer sme si s Tedom vraveli, že si sa nám už dlho neozval. Chceli sme ti povedať, že by si mohol prísť na Vianoce k nám, keďže teraz s nikým nechodíš. Čo ty na to?“

S mobilom v ruke sa nevedel obliecť ani pripevniť si protézu. Telefonát trval pol hodiny: teta zo seba chrlila nezastaviteľný prúd miestnych novín s občasnými nečakanými odbočkami do súkromnej sféry, ktorú by radšej nechal nepreskúmanú. Po poslednej paľbe otázok o jeho ľúbostnom živote, dlhoch a amputovanej nohe mu konečne dala pokoj.

Do kancelárie prišiel neskoro, unavený a podráždený. Na sebe mal tmavý oblek a kravatu. Robin uvažovala, či po stretnutí s Elizabeth Tasselovou nepôjde na obed s rozvádzajúcou sa tmavovláskou.

„Videl si správy?“

„Povodne v Cornwalle?“ Strike zapol kanvicu. Prvý dnešný čaj mu vychladol, kým Joan trkotala.

„William a Kate sa zasnúbili,“ vyhlásila Robin.

„Kto?“

„Princ William,“ odvetila pobavene Robin, „a Kate Middletonová.“

„Aha,“ reagoval chladne Strike. „Úžasné.“

Aj on ešte pred niekoľkými mesiacmi patrila do kategórie zasnúbených. Netušil, ako sa vyvíja nový vzťah jeho bývalej, ktorá sa už stihla zasnúbiť s iným mužom, a nerád rozmýšľal o tom, čo bude nasledovať. (Určite nie to, čo v jeho prípade: rozchod, pri ktorom mu doškriabala tvár a odhalila svoju zradu. Skôr svadba, akú by jej on nikdy nemohol vystrojiť – podobná tej, akú si čoskoro užijú William a Kate.)

Až keď vypil pol hrnčeka čaju, Robin usúdila, že môže bez obáv prerušiť namrzené ticho.

„Tesne predtým, ako si prišiel, volala Lucy. Chcela ti pripomenúť sobotňajšiu oslavu tvojich narodenín a opýtať sa, či si chceš niekoho pozvať.“

Strikeovi to na nálade nepridalo. Celkom zabudol, že má ísť k sestre na večeru.

„Jasné,“ zahundral.

„V sobotu máš narodeniny?“ opýtala sa Robin.

„Nie,“ odvetil Strike.

„Tak kedy?“

Vzdychol si. Netúžil po torte, pohľadniciach a darčekom, ale hľadela naňho s očakávaním.

„V utorok,“ povedal.

„Dvadsiateho tretieho?“

„Hej.“

Po chvíli mu zišlo na um, že by sa jej mal opýtať na to isté.

„Kedy máš narodeniny ty?“ Zaváhala, a to ho znepokojilo. „Kriste, hádam len nie dnes?“

Rozosmiala sa.

„Nie. Už je po nich. Deviateho októbra. Nič sa nedeje, bola sobota,“ dodala s úsmevom, keď videla, ako ubolene sa zatváril. „Nesedela som tu celý deň s tým, že mi prinesieš kvety.“

Uškrnul sa. S pocitom, že by sa mal viac snažiť, lebo prešvihol jej narodeniny a ani mu na um nezišlo zisťovať, kedy ich vlastne má, dodal: „Ešte že ste si s Matthewom zatiaľ nestanovili dátum svadby. Aspoň sa nebude kryť s kráľovskou.“

„Ach...“ Robin očervenela. „Dátum sme už stanovili.“

„Naozaj?“

„Áno,“ potvrdila. „Svadba bude... ôsmeho januára. Tvoju pozvánku mám tu.“ Náhlivo sa zohla po kabelku. (Matthewa sa ešte nespýtala, čo si myslí o pozvaní Strikea, no teraz je to už jedno.) „Nech sa páči.“

„Ôsmeho januára?“ Strike vzal do rúk striebornú obálku. „To je už o... o sedem týždňov, nie?“

„Áno,“ prisvedčila.

Nakrátko zavládlo zvláštne ticho. Strike hneď nevedel, čo ešte od nej chcel, no napokon si spomenul. Rozprával vecne a pritom si klopkal striebornou obálkou o dlaň.

„Ako sa ti darí s tými Hiltonmi?“

„Zopár som obvolala. Quine v nich nie je ubytovaný pod svojím menom a nikto ho nespoznal ani na základe opisu. Ibaže je ich dosť veľa, takže postupujem podľa zoznamu. Čo budeš robiť po stretnutí s Elizabeth Tasselovou?“ opýtala sa nenútene.

„Budem predstierať, že chcem kúpiť byt v Mayfairi. Zdá sa, že niečí manžel sa pokúša získať nejaké peniaze a previesť ich do zahraničia, skôr ako mu v tom stihnú zabrániť manželkini právnici. Mal by som vyraziť,“ dodal. Neotvorenú obálku s pozvánkou na svadbu si strčil hlboko do vrecka na kabáte. „Musím nájsť zlého spisovateľa.“

8

... vzal som si od neho tú knihu a starec
vzápätí zmizol.

John Lyly: *Endymion*

Cestou do kancelárie Elizabeth Tasselovej, ktorá sa nachádzala iba o zastávku ďalej, Strike stál vo vozni metra (počas krátkych ciest sa nevedel nikdy uvoľniť: bol v strehu, aby zniesol prípadnú záťaž na protézu, a dával pozor, aby nespadol) a uvažoval, že Robin mu vôbec nevyčítala prijatie Quineovho prípadu. Nemala síce právo napomínať svojho zamestnávateľa, no keďže odmietla oveľa lepšiu pracovnú ponuku a rozhodla sa zostať s ním, mohla celkom rozumne očakávať, že keď splatí dlhy, mohol by jej aspoň zvýšiť plat. Práve to bolo na nej neobyčajné: nekritizovala ho nahlas ani mlčky. Jediná žena v jeho živote, ktorá zjavne nemala potrebu meniť ho a naprávať. Ženy (aspoň on mal také skúsenosti) často očakávali, že ich úsilie spraviť čokoľvek, len aby vás zmenili, pochopíte ako prejav nesmiernej lásky.

Takže o sedem týždňov bude mať svadbu. O sedem týždňov sa stane manželkou Matthewa... Ak aj poznal priezvisko jej snúbenca, teraz si naň nespomenul.

Čakal na výťah na Goodge Street a zrazu pocítil bláznivé nutkanie zavolať rozvádzajúcej sa tmavovláske, ktorá mu dala jasne najavo, že by taký krok uvítala. Večer by ju mohol pretiahnuť v jej mäkkej posteli napáchnutej parfumom v Knightsbridgei. Tú predstavu však ihneď zavrhol. Bolo by to šialené – ešte horšie ako prijať prípad nezvestnej osoby, za ktorý mu zrejme nikto nikdy nezaplatí...

Prečo vlastne strácam čas Owenom Quineom? Sklonil hlavu, aby sa ochránil pred pichľavými kvapkami. Zo zvedavosti, odpovedal si po chvíľke úvah, a možno mi pravý dôvod uniká. Cestou po Store Street žmúril do dažďa, dával pozor, aby sa nepošmykol na mokrom chodníku, a pritom uvažoval. Hrozilo, že nekonečné obmeny chamtivosti a pomstychtivosti, ktoré mu predkladali bohatí klienti, ho o chvíľu prestanú baviť. Už dávno nemal na stole prípad nezvestnej osoby. Bude mať dobrý pocit, keď Quinea prinavráti rodine.

Literárna agentúra Elizabeth Tasselovej sa nachádzala v obytnom dome z tmavých tehál v prekvapujúco tichej slepej uličke vedúcej z rušnej Gower Street. Strike zazvonil na zvonček vedľa diskrétnej mosadznej tabuľky a doľahli k nemu tlmené kroky. Dvere mu otvoril bledý mladík v košeli rozopnutéj pri krku. Za ním sa dvíhalo schodisko pokryté červeným kobercom.

„Vy ste ten súkromný detektív?“ opýtal sa so zmesou úzkosti a vzrušenia v hlase. Strike za ním vykročil po schodoch a zamočil celý zodratý koberec. Zastali pred mahagónovými dverami vedúcimi do priestrannej kancelárie. Kedysi tu možno boli dve miestnosti: obývačka a hala.

Stará elegancia zvetrávala a pôsobila čoraz ošumelejšie. Na zahmlených oknách sa zrážala voda, vo vzduchu sa vznášal starý cigaretový dym, steny lemovalo množstvo drevených políc preplnených knihami a takmer celé špinavé tapety zakrývali zarámované karikatúry a kresby. Na ošúchanom koberci stáli oproti sebe dva stoly, ale ani pri jednom nikto nesedel.

„Vezmem vám kabát?“ ponúkol sa mladík. Spoza jedného zo stolov zrazu vyskočila chudá, vystrašene pôsobiaca dievčina. V ruke držala špinavú špongiu.

„Nejde to dolu, Ralph!“ zašepkala horúčkovo smerom k mladému mužovi, čo ho sprevádzal.

„Doriti,“ zamrmľal podráždene Ralph. „Elizabethin zúbožený starý pes sa vyvracal Sally pod stôl,“ zdôveril sa Strikeovi *sotto voce*, vzal mu z rúk premočený kabát a zavesil ho na viktoriánsky stojan tesne pri dverách. „Poviem jej, že ste tu. Drhni to ďalej,“ poradil kolegyni, podišiel k druhým mahagónovým dverám a odchýlil ich.

„Prišiel pán Strike, Liz.“

Dolahol k nim hlasný štekot a vzápätí hlboký zachrípnutý ľudský kašeľ, za aký by sa nemuseli hanbiť ani pľúca starého baníka.

„Chyť ho,“ ozval sa chrapľavý hlas.

Dvere do agentkinej kancelárie sa otvorili a Strike mal výhľad na Ralpha, ktorý tuho zvieral obojok očividne ešte vždy prchkého starého dobermana, a vysokú mohutnú šesťdesiatničku s nekompromisne nevýraznými črtami. Oceľovosivé vlasy ostrihané nakrátko s geometrickou presnosťou, strohý čierny kostým a karmínovočervený rúž jej dodávali určité čaro. Vznášala sa okolo nej aura vznešenosti, ktorá nahrádza sexuálnu príťažlivosť u úspešných starších žien.

„Radšej ho vezmi von, Ralph.“ Agentka uprela na Strikea olivovočierne oči. Do okien ešte vždy udieral dážď. „A nezabudni vrecúška na výkaly. Dnes nie je vo svojej koži. Poďte ďalej, pán Strike.“

Asistent sa zatváril znechutene a vyvliekol psisko s hlavou Anubisa z kancelárie. Keď doberman míňal Strikea, dôrazne zavrčal.

„Kávu, Sally,“ vyštekla agentka na vystrašené dievča, ktoré pred ňou stihlo ukryť špongiu. Asistentka sa strhla a zmizla vo dverách za svojím stolom. Strike dúfal, že si pred prípravou nápojov dôkladne umyje ruky.

Zatuchnutá kancelária Elizabeth Tasselovej pôsobila ako koncentrát prvej miestnosti: páchla fajčivom a psinou. Pod stolom ležal tvídový psí pelech, na stenách viseli staré fotografie a reprodukcie. Muž na jednej z tých väčších bol detektívovi známy: Pinkelman, pomerne slávny postarší autor ilustrovaných detských kníh. Strike si nebol istý, či ešte žije. Agentka mu bez slova naznačila, že si má sadnúť oproti nej (najskôr musel zo stoličky odložiť kopu papierov a stoh starých výťažkov časopisu *Bookseller*), zo škatuľky na stole vytiahla cigaretu, zapálila si ónyxovým zapaľovačom, zhlboka vdýchla dym a vzápätí ju premohol dýchavičný kašeľ.

„Tak,“ zachripela, keď konečne ustúpil, a usadila sa do koženého kresla za stolom. „Christian Fisher tvrdí, že Owen zasa raz záhadne zmizol.“

„Presne,“ potvrdil Strike. „Zmizol v tú noc, keď ste sa pohádali o jeho knihe.“

Chcela niečo povedať, no po niekoľkých slovách sa znova rozkašľala. Z útrob jej vychádzali príšerné chrčivé zvuky. Strike mlčky čakal, kým ju záchvat prejde.

„Znie to hrozne,“ vyhlásil, keď konečne stíchla. Nemohol uveriť, že si znova zhlboka potiahla z cigarety.

„Mám chrípku,“ zachrapčala. „Neviem sa jej zbaviť. Kedy za vami prišla Leonora?“

„Predvčerom.“

„Môže si vás dovoliť?“ zahundrala. „Nepovedala by som, že ste lacný, veď ste vyriešili prípad Luly Landry.“

„Pani Quineová naznačovala, že mi zaplatíte vy,“ vysvetlil Strike.

Drsné líca jej očerveneli a prižmúrila tmavé oči zasľzené od kašľa.

„Nuž, môžete ísť rovno za Leonorou,“ hruď pod elegantným čiernym sakom sa jej začala dvíhať, akoby znova bojovala s kašľom, „a povedať jej, že nedám ani pencu, aby sa ten sviniar vrátil. Už... už nie je mojím klientom. Odkážte... odkážte jej...“

Premohol ju ďalší príšerný záchvat.

Dvere sa otvorili. Do kancelárie s námahou vošla chudá asistentka s ťažkou drevenou táckou so šálkami a s francúzskym kávovarom. Strike vstal a vzal jej ju z rúk, no stôl bol celý zaprataný, takže ju nemal kam dať. Dievčina mu chcela spraviť miesto, no bola taká nervózna, že pritom zhodila kôpku papierov.

Odfhajúca agentka jej zúrivo pohrozila a asistentka vystrašene vybehla z miestnosti.

„Neschopná... malá...“ sipela Elizabeth Tasselová.

Strike položil tácku na stôl a znova si sadol. Papiere roztrúsené po koberci si nevšímal. Agentka bola tyranka: typický prípad staršej ženy, ktorá vedome alebo nevedome ťaží z toho, že v slabších povahách vyvoláva spomienky na náročnú všemocnú matku.

Strike bol voči takému zastrašovaniu imúnny. Po prvé, jeho matka mala množstvo chýb, ale bola mladá a otvorene ho zbožňovala, a po druhé vyčítal, že táto zdanlivá dračica je v skutočnosti zraniteľná. Fajčenie jednej

od druhej, vyblednuté fotografie a starý psí pelech naznačovali, že je sentimentálnejšia a menej sebaistá, ako sa zdala mladým podriadeným.

Napokon prestala kašľať a on jej podal šálku kávy.

„Ďakujem,“ zamrlala mrzuto.

„Takže ste Quinea prepustili?“ opýtal sa. „Oznámili ste mu to v tú noc, keď ste spolu boli na večeri?“

„Nespomínam si,“ zahundrala. „Zbehlo sa to veľmi rýchlo. Owen sa postavil doprostred reštaurácie, poriadne na mňa navrieskal, vypochoďoval odtiaľ a ja som musela zaplatiť účet. Ak vás zaujíma, o čom sme sa rozprávali, určite sa nájde dosť svedkov, čo nás počuli. Owen si dal záležať, aby vyrobil peknú verejnú scénu.“

Načiahla sa po ďalšiu cigaretu a vzápätí ponúkla aj Strikea, akoby jej to predtým nezišlo na um. Obom zapálila a pokračovala: „Čo vám povedal Christian Fisher?“

„Nie veľa,“ odvetil Strike.

„Dúfam, že je to naozaj tak,“ vyštekla.

Strike mlčky fajčil a popíjal kávu. Elizabeth čakala, akoby dúfala, že sa dozvie viac.

„Padli slová *Bombyx Mori*?“ opýtala sa.

Strike prikývol.

„Čo vravel?“

„Quine sa vraj v rukopise zmieňuje o mnohých známych ľuďoch, ktorých identita sa dá ľahko uhádnuť.“

Zavládlo napäté ticho.

„Dúfam, že ho Chard zažaluje. Toto podľa neho znamená držať jazyk za zubami?“

„Skúšali ste sa s Quineom spojiť, odkedy odišiel z... Kde ste sa vlastne stretli?“ opýtal sa Strike.

„V River Café,“ odvetila zachrípnuto. „Nie, neskúšala. Už mu nemám čo povedať.“

„Ani on sa vám neozval?“

„Nie.“

„Podľa Leonory ste Quineovi povedali, že je to najlepšia kniha, akú kedy napísal, no potom ste zmenili názor a odmietli ho zastupovať.“

„Ako prosím? To som... to som *ne*...“

Vzápätí ju premohol dovtedy najhorší záchvat. Lapala po dychu a Strike mal silné nutkanie násilím jej vytrhnúť cigaretu z ruky. Napokon prestala kašľať, na jeden dúšok vypila pol šálky horúcej kávy a zjavne sa jej trochu uľavilo.

„To som *nepovedala*,“ zopakovala silnejším hlasom. „Najlepšia kniha, akú kedy napísal... Toto tvrdil Leonore?“

„Áno. Čo ste mu povedali v skutočnosti?“

„Bola som chorá,“ vyhlásila chrapľavo, nevšímajúc si jeho otázku. „Mala som chrípku. Celý týždeň som nebola v práci. Owen volal do kancelárie, že dopísal román. Ralph mu oznámil, že ležím v posteli, a tak mi poslal rukopis rovno domov. Musela som vstať z postele a prevziať ho. Typický Owen. Mala som štyridsiatky teploty, ledva som stála na nohách, ale Owen dopísal knihu a očakával, že si ju prečítam *ihneď*.“ Znova si glgla z kávy.

„Rukopis som hodila na stôl v hale a vrátila sa do postele. Owen mi začal vyvolávať presne o hodinu. Chcel poznať môj názor. Otravoval ma celú stredu aj štvrtok... Nespravila som to ani raz za tridsať rokov strávených v tomto biznise,“ zachrapčala. „Na víkend som mala niekam odísť. Tešila som sa tam. Nechcela som zrušiť výlet a netúžila som, aby mi Owen vyvolával každé tri minúty. Takže... Chcela som sa ho zbaviť... Ešte vždy mi bolo hrozne... Rukopis som len preletela.“

Poriadne si potiahla z cigarety, zakašľala a upokojila sa. „Nezдал sa mi o nič horší ako jeho posledné diela. Vlastne sa mi zdal lepší. Celkom zaujímavá premisa, občas pozoruhodná obraznosť. Gotická rozprávka, nechutnejší *Pútnikov pokrok*.“

„Spozнали ste niekoho v tých častiach, ktoré ste čítali?“

„Postavy sa mi videli skôr symbolické,“ v hlase jej zaznel obranný tón, „vrátane hagiografického portrétu autora. Bola tam kopa úchylného sexu.“ Stíchla a znova si odkasľala. „Pomyslela som si, že je to zvyčajná zmes... ale uznávam, že som nečítala pozorne.“

Videl na nej, že nie je zvyknutá priznať si chybu.

„Poslednú štvrtinu, kde píše o Michaelovi a Danielovi, som len prele-tela. Prečítala som si koniec, ktorý mi pripadal groteskný a trochu hlúpy... Keby som nebola taká chorá, samozrejme by som si ten rukopis prečítala dôkladne a rovno by som mu povedala, že neprejde. Daniel je ču-čudný človek, veľmi u-urážlivý...“ Znova sa jej lámal hlas, no silou-mocou chcela dopovedať vetu. „... a Mi-michael je ten najzákernejší... najzákernejší...“ Zasa sa rozkašľala.

„Prečo chcel Quine publikovať text, ktorým by si zavesil na krk žalobu?“ opýtal sa Strike, keď napokon stíchla.

„Myslí si, že preňho neplatia rovnaké zákony ako pre zvyšok spoločnos-ti,“ odvetila príkro. „Považuje sa za génia, za *enfant terrible*. Ak niekoho urazí, je na seba hrdý. Pasuje sa do úlohy odvážneho hrdinu.“

„Čo ste spravili s rukopisom, keď ste si ho prezreli?“

„Zavolała som Owenovi.“ Na okamih zatvorila oči, akoby sa na seba zlostila. Povedala som mu, že je skvelý, a potom som požiadala Ralpha, aby po ten prekliaty text prišiel ku mne domov a spravil dve kópie. Jednu mal poslať Jerryemu Waldegraveovi, Owenovmu redaktorovi v Roper Chard, a druhú – Boh mi pomáha! – Christianovi Fisherovi.“

„Prečo ste rukopis neposlali do kancelárie e-mailom?“ chcel vedieť Strike. „Nemali ste ho na USB kľúči?“

Zahasila cigaretu v sklenom popolníku plnom ohorkov.

„Owen trvá na tom, že chce aj naďalej používať starý elektrický písací stroj, na ktorom napísal *Hobartov hriech*. Netuším, či je to z jeho strany pretváрка alebo hlúposť. Čo sa týka technológií, je pozoruhodne neschop-ný. Možno skúšal písať na počítači a nešlo mu to. Ide len o ďalší spôsob, ako zo seba spraviť čudáka.“

„Prečo ste poslali kópiu rukopisu dvom vydavateľstvám?“ opýtal sa Strike, hoci už poznal odpoveď.

„Lebo Jerry Waldegrave je možno svätec a najmilší človek v celom vy-davateľskom priemysle,“ vyhlásila a odchlipla si z kávy, „no aj *on* v posled-nom čase stráca trpezlivosť s Owenovými výbuchmi. Posledná kniha, čo

mu vyšla v Roper Chard, sa predávala slabo. Zdalo sa mi rozumné mať niečo v zálohe.“

„Kedy vám došlo, o čom tá kniha vlastne je?“

„V ten večer,“ odvetila chrapľavo. „Volal mi Ralph. Odoslal obe kópie a potom si prelistoval originál. Zavolať mi a opýtať sa, či som to vôbec čítala.“

Strike si vedel predstaviť, ako musel mladý asistent trpnuť, keď jej telefonoval, koľko odvahy si to vyžadovalo a ako s kolegyňou zúfalo uvažovali, čo robiť, skôr ako sa rozhodli.

„Musela som priznať, že nie... teda nie dôkladne,“ zamrmlala. „Prečítal mi zopár úryvkov, ktoré mi unikli, a...“

Vzala do rúk ónyxový zapalovač, roztržito ním šťukla a pozrela na Strikea.

„Spanikárila som. Zavolať som Christianovi Fisherovi, ale ozvala sa odkazová schránka. Nechala som mu odkaz, že som mu omylom poslala prvú verziu rukopisu a že ho nemá čítať. Požiadala som ho, aby text čo najskôr poslal na-naspäť. Potom som telefonovala Jerryemu, ale ani toho som nezastihla. Spomínal mi, že na víkend niekam cestuje, lebo s manželkou oslavujú výročie. Dúfala som, že na čítanie nebude mať čas. Nechala som mu podobný odkaz ako Fisherovi. Napokon som zavolať Owenovi.“

Zapálila si ďalšiu cigaretu. Keď si potiahla, veľké nosné dierky sa jej rozšírili a vrásky okolo úst prehĺbili.

„Ledva som zo seba dostala pár slov. Bolo mu fuk, čo chcem povedať. Skákal mi do reči, ako to dokáže iba on. Bol so sebou náramne spokojný. Vyhlásil, že by sme sa mali spolu navečerať a osláviť dokončenie knihy.“

S námahou som sa obliekla, šla do River Café a čakala. Potom sa zjavil Owen.

Dokonca ani nemeškal. Zvyčajne chodí neskoro. Bol v povznesenej nálade, prakticky sa vznášal vo vzduchu. Je úprimne presvedčený, že spravil niečo odvážne a úžasné. Hneď začal rozprávať o filmovej adaptácii a ja som sa vôbec nedostala k slovu.“

Vyfúkla dym zo šarlátovočervených úst. V tej chvíli vyzerala ako ozajstná dračica s ligotavými čiernymi očami.

„Keď som mu povedala, že vyprodukoval čosi odporné, zlomyseľné a nepublikovateľné, vyskočil na nohy tak prudko, až zhodil stoličku, a začal vykrikovať. Urazil moju osobnú aj profesionálnu česť a vyhlásil, že ak už nemám dosť odvahy zastupovať ho, tú knihu vydá na vlastnú päsť v elektronickom formáte. Potom rozzúrený odišiel a ja som musela zaplatiť účet. Čo...“ zavrčala, „čo nie je nič nezvyčaj...“

Emócie spustili ďalší, ešte horší záchvat kašľa. Strike sa začínal báť, že sa naozaj zadusí. Zdvihol sa zo stoličky, no ona iba mávla rukou. Tvár mala purpurovú, oči jej slzili.

„Robila som, čo som mohla, aby som napravila svoju chybu,“ zachripela. „Celý víkend pri mori bol nanič. V jednom kuse som bola na telefóne a snažila sa dovolať Fisherovi a Waldegraveovi. Nechávala som im jeden odkaz za druhým, chytala som signál vystrčená na sprostých útesoch pri Gwithiane...“

„Pochádzate odtiaľ?“ opýtal sa trochu prekvapene Strike, lebo v jej prízvuku nezachytil nijakú ozvenu svojho cornwallského detstva.

„Býva tam jedna spisovateľka, ktorú zastupujem. Spomenula som jej, že už štyri roky som nevypadla z Londýna, a ona ma pozvala na víkend k sebe. Chcela mi ukázať všetky tie nádherné miesta, do ktorých zasadzuje dej svojich kníh. Krajšiu scenériu som hádam ešte nevidela, ale celý čas som myslela len na ten sprostý rukopis a snažila sa zabrániť tomu, aby si ho niekto prečítal. Nemohla som spávať. Cítila som sa hrozne...“

Jerry sa mi ozval až v nedeľu napoludnie. Napokon strávil víkend doma. Vraj nedostal nijaký môj odkaz, a tak si povedal, že si tú idiotskú knihu prečíta.

Bol znechutený a našťvaný. Ubezpečila som ho, že spravím všetko, aby tá prekliata vec nikdy nevyšla... ale musela som priznať, že som ju poslala aj Christianovi, na čo mi Jerry tresol slúchadlom.“

„Povedali ste mu o Quineovej vyhrážke, že tú knihu publikuje na internete?“

„Nie, nepovedala,“ odvetila chrapľavo. „Modlila som sa, nech je to len

prázdna hrozba, lebo Owen nerozozná ani monitor od počítača. Ale bála som sa...

Odmlčala sa.

„Báli ste sa?“ pobádal ju.

Nereagovala.

„Tým vydaním na vlastnú päsť sa čosi vysvetľuje,“ prehodil. „Leonora tvrdí, že keď Quine zmizol do noci, vzal si so sebou svoju kópiu rukopisu a všetky poznámky. Uvažoval som, či má v úmysle spáliť ich alebo hodiť do rieky, ale zrejme ich chcel pretaviť do e-knihy.“

Elizabeth Tasselovej tá informácia nepridala na nálade. „Má priateľku,“ precedila cez zuby. „Viem o nej, lebo Owen sa vo mne pokúšal vzbudiť záujem o jej neskutočne príšerné erotické fantasy.“

„Kontaktovali ste ju?“ opýtal sa Strike.

„Vlastne áno. Chcela som ju vystrašiť – povedať jej, že ak sa dá nahovoriť, aby Owenovi pomohla preformátovať tú knihu a predávať ju cez internet, pravdepodobne sa nevyhne žalobe.“

„Ako reagovala?“

„Nezdvihla mi. Telefonovala som jej viackrát. Možno už dávno zmenila číslo. Ktovie.“

„Dali by ste mi jej kontaktné údaje?“

„Ralph má jej vizitku. Požiadala som ho, aby sa jej v mojom mene naďalej snažil dovolať. *Ralph!*“ skríkla.

„Ešte je vonku s Beau!“ ozval sa vystrašený tenký hlások spoza dverí. Elizabeth Tasselová prevrátila oči a s námahou sa pozviechala na nohy.

„Ju ani nemusím žiadať, aby tú vizitku našla.“

Len čo sa za agentkou zatvorili dvere, Strike vyskočil zo stoličky, obišiel stôl a pozorne sa zadíval na fotografiu na stene, ktorá upútala jeho pozornosť. Najskôr však musel z poličky odsunúť portrét zobrazujúci dvoch dobermanov.

Zaujala ho farebná, no veľmi vyblednutá fotka veľkosti A4. Súdiatec podľa šiat, čo mali tí štyria na sebe, vznikla najmenej pred dvadsiatimi piatimi rokmi rovno pred touto budovou.

Elizabeth, jedínú ženu v skupinke, nebolo ťažké spoznať. Bola mohutná, nevýrazná, s dlhými rozviatymi čiernymi vlasmi, oblečená v tyrkysovo-ružových šatách so zníženým pásom, ktoré jej nepristali. Po jednom jej boku stál nezvyčajne príťažlivý štíhly svetlovlasý mladík, po druhom nízky muž s nezdravou farbou pleti, kyslým výrazom tváre a priveľkou hlavou v porovnaní s telom. Strikeovi sa zdal akýsi povedomý, akoby ho videl v novinách alebo televízii.

Pri možno slávnom neznámom stál oveľa mladší Owen Quine. Zo všetkých štyroch bol najvyšší, na sebe mal pokrčený biely oblek, vlasy vpredu krátke a nagélované, vzadu dlhé. Strikeovi neskutočne pripomínal tučného Davida Bowieho.

Dvere na naolejovaných pántoch sa otvorili. Strike sa ani nepokúšal zakryť, čo robí – obrátil sa k agentke, ktorá niesla hárok papiera.

„To je Fletcher,“ povedala s pohľadom upretým na fotku psov v jeho ruke. „Zomrel minulý rok.“

Odložil portrét jej psov naspäť na policičku.

„Ach.“ Až teraz pochopila. „Dívali ste sa na tú druhú.“

Podišla k vyblednutému záberu, zastala vedľa Strikea a on si uvedomil, že má takmer meter osemdesiat. Bolo z nej cítiť cigarety a parfum Arpège.

„V ten deň som založila túto agentúru a to sú moji prví traja klienti.“

„Kto je tamto?“ Strike ukázal na príťažlivého mladíka.

„Joseph North. Mal oveľa väčší talent ako zvyšní dvaja. Nanešťastie zomrel mladý.“

„A kto je...?“

„Predsa Michael Fancourt.“ V hlase jej zaznelo prekvapenie.

„Zdal sa mi povedomý. Ešte ho zastupujete?“

„Nie. Domnievala som sa...“

Zvyšok vety si domyslel, hoci ho nedopovedala. *Domnievala som sa, že to všetci vedia.* Žila v inom svete ako on. Celý literárny Londýn zrejme vie, prečo slávny Fancourt už nie je jej klientom, ale on to nevedel.

„Prečo ho už nezastupujete?“ opýtal sa a znova si sadol na stoličku.

Načiahla sa ponad stôl a podala mu papier – kópiu dosť chatrnej a špi-
navej vizitky.

„Pred mnohými rokmi som sa musela rozhodnúť, či budem zastupovať
Michaela, alebo Owena,“ odvetila. „A ja koza sprostá,“ znova sa rozkašľala
a hlas sa jej zmenil na hrdelný chripot, „som si zvolila Owena.“

Iné kontaktné údaje Kathryn Kentovej nemám,“ dodala rázne, čím
ukončila akúkoľvek ďalšiu debatu o Fancourtovi.

„Ďakujem.“ Poskladal papier a vložil si ho do peňaženky. „Neviete, od-
kedy sa s ňou Quine stretáva?“

„Už dlhšie. Vodí ju na večierky a Leonora zatiaľ trčí doma s dcérou.
Že sa nehanbí.“

„Netušíte, kde by sa mohol skrývať? Leonora vraví, že keď v minulosti
zmizol, podarilo sa vám ho nájsť...“

„Nepodarilo,“ odsekla. „Vždy sa mi ozve zhruba po týždni strávenom
v hoteli a vypýta si preddavok – v skutočnosti peňažný dar –, aby mohol
zaplatiť účet za minibar.“

„A vy mu ho dáte?“ začudoval sa Strike. Nezdalo sa, že je taká ľahko
ovplyvniteľná.

Vystrúhala grimasu, akoby uznávala, že má slabosť, za ktorú sa hanbí,
ale jej odpoveď ho prekvapila.

„Stretli ste sa s jeho dcérou?“

„Nie.“

Otvorila ústa, akoby chcela pokračovať, no zrejme si to rozmyslela.
„S Owenom sa poznám dlhé roky,“ povedala namiesto toho. „Boli sme
dobrí priatelia... kedysi dávno,“ dodala s trpkosťou v hlase.

„V ktorých hoteloch zvyčajne býval v minulosti?“

„Nepamätám si všetky. Raz bol v kensingtonskom Hiltone, raz v Danu-
biuse v St. John's Wood. Zdržiava sa vo veľkých anonymných hoteloch,
ktoré ponúkajú pohodlie, akého sa mu nedostáva doma. Owen nie je bo-
hém – iba ak v prístupe k hygiene.“

„Poznáte ho veľmi dobre. Je podľa vás možné, že...“

„... spravil nejakú hlúposť?“ dopovedala s posmešným smiechom.

„Pravdaže nie. Ani by mu na um nezišlo pripraviť svet o geniálneho Owena Quinea. Nie, niekam sa zašil, pripravuje pomstu a je hlboko dotknutý, že po ňom nepátra celá krajina.“

„Očakáva, že ho budú všetci hľadať, hoci má vo zvyku len tak sa stratiť?“

„Presne,“ prisvedčila Elizabeth. „Vždy keď sa rozhodne zmiznúť, čaká, že sa ocitne na titulnej stránke novín. Problém je, že to zabralo, keď to spravil prvý raz pred mnohými rokmi po hádke s prvým redaktorom. *Mali* sme menšie obavy a spomínali ho aj v novinách. Odvtedy žije v nádeji, že sa to zopakuje.“

„Jeho žena neoblomne tvrdí, že by sa nahneval, keby zavolala políciu.“

„Netuším, prečo si to myslí.“ Elizabeth si zapálila ďalšiu cigaretu. „Owen si namýšľa, že taký dôležitý muž ako on si zaslúži prinajmenšom helikoptéry a stopárske psy.“

„V každom prípade ďakujem, že ste mi venovali čas.“ Strike sa pripravoval vstať. „Bolo od vás milé, že ste sa so mnou stretli.“

Elizabeth Tasselová zdvihla ruku. „Nie, nebolo. Chcem vás o niečo požiadať.“

Strike spozornel a čakal. Bolo mu jasné, že nemá vo zvyku prosiť o laskavosť. Chvilu mlčky potáhovala z cigarety, až sa zasa rozkašľala.

„*Bombyx Mori*... mi veľmi uškodil,“ zachrapčala napokon. „Zrušili mi pozvanie na jubilejný večierok Roper Chard, ktorý sa bude konať tento piatok. Bez slova vďaka mi vrátili dva rukopisy, ktoré som im predložila, a začínam sa obávať o najnovšiu knihu chudáka Pinkelmana.“ Ukázala na fotku postaršieho autora kníh pre deti na stene. „Šíri sa nechutná klebeta, že v tom idem spolu s Owenom – že som ho nabádala, aby vytiahol starý škandál okolo Michaela Fancourta a vyvolal rozruch v nádeji, že sa vydavateľstvá začnú predbiehať v ponukách.“

Konečne prešla k veci. „Budete sa obšmietat okolo všetkých, čo poznajú Owena. Bola by som vám veľmi vďačná, keby ste im – najmä Jerryemu Waldegraveovi, ak sa s ním stretnete – zdôraznili, že som netušila, čo stojí v tej knihe. Keby som nebola taká chorá, určite by som ju nikomu ne-

poslala – najmä nie Christianovi Fisherovi. Zachovala som sa,“ zaváhala, „*nedbanlivo*, ale to je všetko.“

Teda preto sa s ním tak veľmi túžila stretnúť! Výmenou za adresy dvoch hotelov a milenky išlo o rozumnú žiadosť.

„Ak na to príde reč, určite vás spomeniem,“ prisľúbil a vstal od stola.

„Ďakujem,“ zahundrala mrzuto. „Vyprevadím vás.“

Len čo sa vynorili z kancelárie, privítal ich prudký štekot. Ralph sa už vrátil z prechádzky so starým dobermanom. Mokrý vlasy mal ulízané dozadu a snažil sa zadržať psa so sivým košíkom, ktorý vrčal na Strikea.

„Odjakživa nemá rád cudzích ľudí,“ prehodila ľahostajne Elizabeth Tasselová.

„Raz uhryzol Owena,“ ozval sa Ralph, akoby mal mať Strike vďaka tomu lepší pocit z očividnej snahy psa dokaličiť ho.

„Veru,“ prisvedčila Elizabeth Tasselová. „Škoda, že...“

Vzápätí ju však premohol ďalší záchvat chrapľavého dýchavičného kašľa. Zvyšní traja ticho čakali, kým sa spamätá.

„Škoda, že ho nezabil,“ zachripela napokon. „Ušetril by nám množstvo problémov.“

Obaja asistenti sa tvárili šokovane. Strike jej podal ruku, rozlúčil sa s ostatnými a zatvoril dvere za vrčiacim dobermanom.

9

Prišiel už pán Trucovitý, pani?

William Congreve: *Tak to na tom svete chodí*

Zastal na konci mokrej ulice a zavola Robin, no tá mala obsadené. S vyhrnutým golierom sa oprel o vlhký múr a každých pár sekúnd znova vytáča jej číslo. Pohľad mu padol na modrú pamätnú plaketu na protiľahlom dome. Vraj tam kedysi bývala lady Ottoline Morrellová, ktorá často usporadúvala literárne večierky. Za tými stenami sa nepochybne rozoberali aj nemravné *romans à clef*...

„Ahoj, Robin,“ ozval sa, keď konečne zdvihla. „Budem meškať. Mohla by si zavolať Gunfreymu a odkázať mu, že zajtra mám dohodnuté stretnutie s tým chlapom? A povedz Caroline Inglesovej, že ďalšiu aktivitu som nepostrehol, ale zajtra jej zavolám a oboznámim ju so všetkými novinkami.“

Keď si takto upravil harmonogram, nadiktoval jej hotel Danubius v St. John's Wood a požiadal ju, aby zistila, či sa tam nezdržuje Owen Quine.

„Ako sa darí s Hiltonmi?“

„Zle,“ odvetila. „Už mi zostali len dva. Nikde nič. Ak v niektorom býva, buď im dal falošné meno, alebo je zamaskovaný... alebo tam robia samí nevšímaví ľudia. Podľa mňa je neprehliadnuteľný, najmä ak má na seba ten plášť.“

„Volala si aj do toho v Kensingtone?“

„Áno. Nič.“

„Čo už. Mám ďalšiu stopu: priateľku Kathryn Kentovú, ktorá si sama vydáva knihy. Možno ju neskôr navštívim. Popoludní nebudem dvíhať telefón – sledujem totiž slečnu Brocklehurstovú. Ak budeš niečo potrebovať, napíš mi esemesku.“

„Okej. Už si sledovanie.“

Strávil však nudné a neplodné popoludnie. Sledoval vynikajúco platenú osobnú asistentku, ktorej paranoidný šéf a milenec v jednej osobe bol presvedčený, že jeho rivalovi poskytuje nielen sexuálne služby, ale aj obchodné tajomstvá. No tvrdenie slečny Brocklehurstovej, že si chce vziať popoludní voľno a ísť na vosk, manikúru a do solária, aby bol milenec ešte spokojnejší, sa zdalo pravdivé. Strike skoro štyri hodiny presedel v Caffè Nero a cez zapršané sklo sledoval vchod do salóna krásy, za čo si vyslúžil hnev mamičiek s kočíkmi hľadajúcich miesto, kde by si mohli poklebetiť. Napokon sa zjavila slečna Brocklehurstová hnedá ako čokoláda a od krku nadol pravdepodobne takmer úplne odchlopená. Strike chvíľu kráčal za ňou a videl, ako nasadá do taxíka. Skôr ako mu zmizla z dohľadu, podarilo sa mu privolať si druhý, čo bol vzhľadom na počasie malý zázrak. Pokojné prenasledovanie preplnenými ulicami sa však skončilo presne tak, ako predpokladal: pred bytovkou podozrievavého šéfa. Strike, ktorý celý čas nenápadne robil fotky, zaplatil taxikárovi a v duchu odišiel z práce.

Ešte neboli ani štyri, slnko už zapadalo a šľahal čoraz studenší dážď. Keď míňal taliansku reštauráciu, v okne sa rozsvietilo vianočné osvetlenie a on si opäť spomenul na Cornwall, ktorý sa mu v rýchlom slede už trikrát votrel do pozornosti. Zdalo sa mu, že ho volá, že sa mu prihovára.

Kedy bol naposledy doma – v tom krásnom prímorskom mestečku, kde strávil najpokojnejšie obdobia detstva? Pred štyrmi rokmi? Pred piatimi? S tetou a so strýkom sa stretol zakaždým, keď pricestovali (ako sami nieisto vravievali) „hore do Londýna“. Bývali u Lucy a užívali si návštevu metropoly. Naposledy vzal strýka na štadión Emirates na zápas Arsenalu s Manchestrom City.

Vo vrecku mu zavibroval mobil: Robin ako zvyčajne postupovala presne podľa pokynov a namiesto telefonátu mu poslala esemesku.

**Gunfrey chce, aby ste sa stretli zajtra o desiatej v jeho kancelárii.
Má pre teba ďalšie informácie. Rx**

Vďaka, odpísal Strike.

Bozky v esemeskách posielal iba sestre a tete.

V metre uvažoval, ako ďalej. Miesto pobytu Owena Quinea ho dráždilo ako otravná mucha. Napoly sa hneval, napoly čudoval, aký je spisovateľ nepolapiteľný. Z peňaženky vytiahol papier od Elizabeth Tasselovej. Pod menom Kathryn Kentovej stála fulhamská adresa a mobilné telefónne číslo. Na spodnom okraji boli vytlačené ešte dve slová: *indie spisovateľka*.

Niektoré časti Londýna poznal rovnako dobre ako ktorýkoľvek taxikár. Ako dieťa nikdy neprenikol do tých najvychytenejších štvrtí, no s nebohovou matkou, ktorá sa večne niekam sťahovala, vystriedal v hlavnom meste mnoho adries. Zvyčajne bývali v squatoch alebo mestských bytoch, no občas, keď si to jej aktuálny frajer mohol dovoliť, zavítali aj do krajšieho prostredia. Poznal ulicu, na ktorej bývala Kathryn Kentová: Clement Attlee Court zaplňali staré mestské bytovky, z ktorých mnohé skončili v súkromných rukách. Nepekné hranaté tehlové vežiaky s balkónom na každom poschodí sa týčili len niekoľko sto metrov od domov za milióny libier.

Doma ho nikto nečakal a po dlhom popoludní v Caffè Nero mal plné brucho kávy a pečiva. Namiesto linky Northern nasadol na metro linky District, odviezol sa na stanicu West Kensington a potme vykročil po North End Road popri indických reštauráciách a niekoľkých obchodíkoch so zadbými oknami, ktoré položila recesia. Kým došiel k vysokým bytovkám, zavládla noc.

Stafford Cripps House stál najbližšie pri ceste, rovno za nízkym moderným zdravotníckym zariadením. Optimistický architekt mestských bytov, zrejme omámený socialistickým idealizmom, pridelený každému bytu veľký balkón. Vari si predstavoval vysmiatych ľudí, čo sa budú starať o kvety v kvetináčoch, nakláňať ponad zábradlie a veselo zdraviť susedov? Oby-

vatelia využívali v podstate všetky vonkajšie priestory ako skladisko: staré matrace, kočky, kuchynské spotrebiče a celé kopy špinavého oblečenia odolávali vplyvu živlov, akoby ktosi spravil prierez hromadou haraburdia a vytvoril výstavu pre verejnosť.

Pri veľkých kontajneroch na recyklovaný odpad postávali chalani v kapucniach s cigaretami v rukách a špekulatívne si ho premeriávali. Bol vyšší a mohutnejší ako ktorýkoľvek z nich.

„.... veľký zmrd,“ zachytil, keď prechádzal popri nich. Vykašľal sa na výťah, ktorý bol, samozrejme, mimo prevádzky, a zamieril k betónovému schodisku.

Byt Kathryn Kentovej sa nachádzal na treťom poschodí a viedol k nemu tehlový balkón ťahajúci sa pozdĺž celej budovy. Strike si všimol, že Kathryn si na rozdiel od susedov zavesila na okná ozajstné závesy. Zaklopal.

Nikto neotváral. Ak bol Owen Quine vnútri, očividne sa nechcel prezradiť: v byte sa nesvietilo a Strike nezachytil ani náznak pohybu. Zo susedných dverí vystrčila hlavu nahnevane pôsobiaca žena s cigaretou v ústach. Zjavila sa priam komicky rýchlo, skúmavo si Strikea premerala a zmizla vnútri.

Po balkóne sa preháňal studený vietor. Na Strikeovom kabáte sa leskli kvapky dažďa, no vedel, že nezakrytá hlava vyzerá ako vždy: krátke kučeravé vlasy boli dažďuodolné. Vopchal si ruky hlboko do vreciek na kabáte a nahmatal tvrdú obálku, na ktorú celkom zabudol. Svetlo pri vchodových dverách Kathryn Kentovej nefungovalo, a tak odkráčal o dvojce dverí ďalej k svietiacej žiarovke a otvoril striebornú obálku.

*Pán a pani Ellacottovci
Vás srdečne pozývajú
na svadbu svojej dcéry
Robin Venetie
a
pána Matthewa Johna Cunliffa*

*v Kostole svätej Márie Panny v Mashame
v sobotu 8. januára 2011
o druhej popoludní
a neskôr v hoteli Swinton Park*

Z pozvánky vyžarovala autorita vojenského rozkazu: tá svadba sa odohrá presne podľa plánu. On a Charlotte sa nikdy nedostali až k rozosielaniu tvrdých krémových pozvánok s textom vytlačeným lesklou čiernou kurzívou.

Pozvánku strčil naspäť do vrečka, vrátil sa ku Kathryniným dverám, zhrbil sa a čakal, upierajúc zrak na tmavú Lillie Road, na ktorej sa mihali svetlá áut a ich jantárové a červené odrazy. Chalani dolu na ulici sa zhrčili dokopy, rozdelili, pridali sa k nim ďalší a potom sa preskupili.

O pol siedmej rozrastený gang odkráčal ako svorka. Strike z nich nešpúšťal zrak. Okamih predtým, ako mu zmizli z dohľadu, minuli ženu idúcu opačným smerom. Vošla do kužela svetla pouličnej lampy a on si všimol, že jej spod čierneho dáždника vytŕča hustá sýtočervená hriva.

V ruke, ktorou nezvierala dáždnik, niesla dve ťažké nákupné tašky, takže sa pri chôdzi hrbila, no ustavične pohadzovala hustými kučermami a z tejto vzdialenosti pôsobila celkom príťažlivo. Rozviate vlasy púťali pozornosť a voľný kabát nezakrýval jej štíhle nohy. Blížila sa k nemu, netušiac, že ju pozoruje z tretieho poschodia. Prešla krížom cez betónový dvor a zmizla z dohľadu.

O päť minút sa vynorila na balkóne, kde stál a čakal. Zblízka bolo vidieť, že má silnú, zaguľatenú postavu a gombíky na kabáte ledva držia pokope. Všimla si ho, až keď sa priblížila zhruba na desať metrov. Dovtedy kráčala so sklonenou hlavou, a keď napokon zdvihla zrak, hľadel do opuchnutej a zvráskavenej tváre oveľa staršej ženy, ako očakával. Prudko zastala a zhĺkla.

„Ty!“

Strike si uvedomil, že svetlo nesvieti a ona vidí iba jeho obrysy.

„Ty skurvený hajzel!“

Tašky skončili na zemi, ozval sa zvuk rozbíjajúceho sa skla. Rozbehla sa k nemu plnou parou, hroziac mu zaťatými pästami.

„Ty hajzel, ty *hajzel*, nikdy ti neodpustím, *nikdy!* Strať sa mi z očí!“

Strike musel odraziť zopár bezhlavých úderov. Cúval od nej a ona naňho vrieskala, bezvýsledne sa zaháňajúc rukami v úsilí prelomiť obranu bývalého boxera.

„Len počkaj... Pippa ťa zabije... len počkaj...“

Susedné dvere sa znova otvorili. Stála v nich tá istá žena s cigaretou v ústach.

„Hej!“ skríkla.

Svetlo z chodby dopadlo rovno na Strikea. Červenovláske vyšlo z úst čosi medzi výkrikom a zjojknutím a tackavo od neho odstúpila.

„Čo sa tu deje, doriti?“ chcela vedieť susedka.

„Tuším si ma s niekým pomýlila,“ odvetil privetivo Strike.

Žena za sebou zatresla dvere. Detektív a útočníčka sa opäť ocitli v temnote.

„Kto ste?“ zašepkala. „Čo chcete?“

„Ste Kathryn Kentová?“

„Čo chcete?“

Zrazu v panike vyhrkla: „Ak si myslíte, že robím také veci, tak sa mýlite!“

„Prosím?“

„Kto teda ste?“ opýtala sa ešte vystrašenejšie ako pred chvíľou.

„Volám sa Cormoran Strike a som súkromný detektív.“

Bol zvyknutý na rôzne reakcie ľudí, ktorým sa nečakane zjavil na prahu. Kathrynina – ohromené ticho – patrila medzi tie typické. Cúvla od neho a takmer sa potkla o odhodené nákupné tašky.

„Kto na mňa nasadil súkromného detektíva? *Ona*, však?“ vyštekla zúrivo.

„Najali ma, aby som našiel spisovateľa Owena Quinea,“ vysvetlil Strike. „Už takmer dva týždne je nezvestný. Viem, že ste jeho priateľka...“

„Nie, nie som,“ odsekla a zohla sa po tašky. Znova sa ozvalo hlasné štrnganie. „Pokoje jej to odkážte. Nech si ho nechá.“

„Už nie ste jeho priateľka? Neviete, kde by mohol byť?“

„Je mi fakt jedno, kde je.“

Po hrane balkóna sa arogantne promenádovala mačka.

„Smiem vedieť, kedy ste naposledy...?“

„Nie, nesmiete.“ Podráždene hodila rukou, v ktorej držala tašku. Strike sa strhol. Zľakol sa, že ňou trafi mačku, ktorá práve prechádzala popri nej, a zhodí ju z rímsy do prázdnoty. Mačka zaprskala a zoskočila na zem. Kathryn jej chcela uštedriť zlomyseľný kopanec.

„Prekliata potvora!“ skríkla. Zviera upaľovalo preč. „S dovolením. Chcem vojsť do bytu.“

O pár krokov ustúpil, aby sa dostala k dverám. Nemohla nájsť kľúč. Niekoľko sekúnd sa nešikovne tlačila po vreckách s taškami v rukách, no napokon jej nezostalo nič iné, iba ich znova položiť na zem.

„Pán Quine je zrejme nezvestný odvtedy, ako sa s agentkou pohádal o najnovšej knihe,“ ozval sa Strike, kým sa Kathryn hrabala vo vreckách kabáta. „Napadlo mi, či...“

„Jeho knihu mám na háku. Nečítala som ju,“ dodala. Ruky sa jej triasli.

„Pani Kentová...“

„Slečna,“ opravila ho.

„Slečna Kentová, manželka pána Quinea tvrdí, že ho u nich doma hľadala nejaká žena. Z jej opisu usudzujem...“

Kathryn Kentová našla kľúč, no vzápätí jej spadol na zem. Strike sa zohol a zodvihol ho. Vytrhla mu ho z ruky.

„Netuším, na čo narážate.“

„Nehľadali ste ho minulý týždeň u nich doma?“

„Vravím vám, že netuším, kde je. Neviem nič,“ odsekla, strčila kľúč do zámky a zvrtila ním.

Vzala do rúk obe tašky. V jednej z nich čosi opäť zaštrngalo. Strike si všimol, že je z miestnych domácich potrieb.

„Musí byť poriadne ťažká.“

„Pokazil sa mi splachovač,“ odsekla prudko.

A zatresla mu dvere pred nosom.

10

VERDONE: Prišli sme bojovať.

CLEREMONT: Budete bojovať, páni, ako sa patrí,
ale až o chvíľu...

Francis Beaumont a Philip Massinger:

Malý francúzsky právnik

Nasledujúce ráno sa Robin vynorila zo stanice metra s dáždnikom, ktorý jej bol celkom nanič. Pripadala si spotená a cítila sa neprijemne. Tak si zvykla na neprestajný dážď, šmyklivé chodníky, kvapky vody na oknách a pach mokrej látky vo vozňoch metra, že ju náhly príchod suchého a slnečného počasia prekvapil. Mnohým ľuďom zrejme zlepšilo náladu, že si môžu oddýchnuť od povodní a zlovestných sivých mračien, ale Robin medzi nich nepatrila. S Matthewom sa hrozne pohádali.

Takmer sa jej uľavilo, keď otvorila sklené dvere s vygravírovaným Strikeovým menom a povolaním a zistila, že šéf už sedí za zatvorenými dverami kancelárie a telefonuje. Mala neurčitý dojem, že by sa mala upokojiť, skôr ako sa s ním stretne, keďže práve on bol témou včerajšej hádky.

„Pozvala si ho na svadbu?“ pustil sa do nej Matthew.

Bála sa, že Strike spomenie pozvánku večer v krčme a ak Matthewa vopred nevaruje, odnesie si to Strike.

„Odkedy pozývame ľudí bez toho, aby sme si to aspoň vopred oznámili?“ pokračoval.

„Chcela som ti to povedať. Myslela som, že som ti to vravela.“

Vzápätí sa na seba nahnevala. Matthewovi nikdy neklamala.

„Je môj šéf! Ráta s tým, že ho pozvem!“

Nevravela pravdu. Pochybovala, že na tom Strikeovi vôbec záleží.

„Chcela by som, aby tam bol.“ Konečne sa vyjadrila úprimne. Túžila zľúčiť prácu, ktorú si nikdy v živote neužívala tak ako teraz, s osobným životom, ktorý sa k nej staval odmietavo. Chcela ich spojiť do uspokojivého celku, vidieť Strikea medzi zhromaždenými a cítiť, že schvaľuje (Schvaľuje? Prečo by mal?) jej svadbu s Matthewom.

Vedela, že Matthew nebude nadšený, no dúfala, že dovtedy sa obaja muži stretnú a budú si sympatickí. Nemohla za to, že sa stretnutie ešte neuskutočnilo.

„Po tom rozruchu, čo si narobila, keď som chcel pozvať Sarah Shadlockovú!“ vyhlásil Matthew. Robin to považovala za úder pod pás.

„Tak si ju pozvi!“ odsekla nahnevane. „Ibaže to nie je to isté – Cormoran sa nikdy nepokúsil dostať ma do postele. Čo má znamenať to pohľadové odfrknutie?“

Hádka bola v plnom prúde, no vtom zazvonil telefón a Matthewov otec oznámil synovi, že jeho matka mala minulý týždeň čudný závrat, ktorý práve diagnostikovali ako slabú mŕtvicu.

Po tejto informácii mali obaja pocit, že by bolo nevhodné ďalej sa dohadovať o Strikeovi, a tak si šli ľahnúť v neuspokojivom stave teoretického uzmierenia. Robin bolo jasné, že v duchu obaja ešte vždy zúria.

Strike sa vynoril z kancelárie až tesne pred poludním. Dnes na sebe nemal oblek, ale špinavý deravý sveter, džínsy a tenisky. Na tvári mal husté strnisko, aké mu narástlo zakaždým, keď sa dvadsaťštyri hodín neoholil. Robin zabudla na svoje starosti a vytreštila naňho oči. Ešte sa nestalo, že by Strike vyzeral ako tulák – dokonca ani vtedy, keď prespával v kancelárii.

„Vybavoval som telefonáty v prípade Inglesová a zháňal nejaké čísla pre Longmana,“ oznámil Robin, podávajúc jej staromódne zakladače z hnedého kartónu označené sériovými číslami. Používal ich aj v Špeciálnom vyšetrovacom útvere a zostali jeho obľúbenou pomôckou pri zhromažďovaní a triedení informácií.

„Vyzeraš tak naschvál?“ opýtala sa s pohľadom upretým na masťné flaky na kolenách džínsov.